

SKLEP PREDSEDNIKA SODIŠČA PRVE STOPNJE
z dne 7. julija 2004*

V zadevi T-37/04 R,

Região autónoma dos Açores, ki jo zastopajo M. Renouf, S. Crosby in C. Bryant, solicitors, in H. Mercer, barrister,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopata J. Monteiro in F. Florindo Gijón, zastopnika,

tožena stranka,

ob intervenciji

Komisije Evropskih skupnosti, ki jo zastopata T. van Rijn in B. Doherty, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

* Jezik postopka: angleščina.

in

Kraljevine Španije, ki jo zastopata N. Díaz Abad in E. Braquehais Conesa, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourggu,

intervenienta,

zaradi predloga za delen odlog izvršitve Uredbe Sveta (ES) št. 1954/2003 z dne 4. novembra 2003 o upravljanju ribolovnega napora v zvezi z nekaterimi ribolovnimi območji in viri Skupnosti ter o spremembi Uredbe (ES) št. 2847/93 in razveljavitvi uredb (ES) št. 685/95 in (ES) št. 2027/95 (UL L 289, str. 1), in sicer v delu, ki se nanaša na vode Azorov, še zlasti njenega člena 3, člena 5(1), člena 11, člena 13(b) ter člena 15 in njene priloge in/ali za vse druge ustrezne začasne ukrepe,

PRESEDNIK SODIŠČA PRVE STOPNJE EVROPSKIH SKUPNOSTI

izdaja naslednji

Sklep

Pravni okvir

- 1 Zadevni pravni okvir za obravnavo predloga za začasne ukrepe je skupna ribiška politika Skupnosti (SRP), predvsem kar zadeva območje, ki spada pod portugalsko jurisdikcijo ki se razteza do 200 navtičnih milj od temeljne črte Azorov

(v nadaljevanju: vode Azorov), in sicer izključno gospodarsko območje Azorov. Pravni okvir je obsežen in ga sestavlja veliko predpisov sekundarnega prava, ki urejajo dejavnost ribištva v tem območju.

A – Pravila, ki omejujejo dostop do vod pod portugalsko jurisdikcijo, zlasti dostop do vod Azorov

- 2 Od pridružitve Kraljevine Španije in Portugalske republike Skupnosti 1. januarja 1986 dostop tujih ladij do vod pod jurisdikcijo Portugalske republike, katerih del so vode Azorov, urejajo po eni strani določbe v Pogodbi o pristopu Kraljevine Španije in Portugalske republike k Evropski gospodarski skupnosti in Evropski skupnosti za jedrsko energijo (UL 1985, L 302, str. 9, v nadaljevanju: Akt o pristopu) in po drugi strani poznejši predpisi sekundarnega prava.
- 3 Še posebej so člani od 154 do 166 in od 346 do 363 Akta o pristopu vsebovali prehodne določbe o ribištvu v Španiji in na Portugalskem. Na podlagi členov 162 in 350 Akta o pristopu in člena 43 Pogodbe ES (ki je po spremembi postal člen 37 ES) je Svet sprejel prilagojeno prehodno ureditev, in sicer v obliki Uredbe Sveta (ES) št. 1275/94 z dne 30. maja 1994 o prilagoditvah ureditve, predvidene v poglavjih „Ribištvo“ Akta o pristopu Španije in Portugalske (UL L 140, str. 1). Ta uredba je določila institucionalni okvir, ki Svetu omogoča sprejetje novih ukrepov. Člen 353 Akta o pristopu je določal, da mora prilagojena prehodna ureditev ostati veljavna vse do 31. decembra 2002.
- 4 Svet je na podlagi Uredbe št. 1275/94 sprejel dve uredbi: Uredbo Sveta (ES) št. 685/95 z dne 27. marca 1995 o upravljanju ribolovnega napora v zvezi z nekaterimi

ribolovnimi območji in viri Skupnosti (UL L 71, str. 5) in Uredbo Sveta (ES) št. 2027/95 z dne 15. junija 1995 o vzpostavitvi sistema upravljanja ribolovnega napora v zvezi z nekaterimi ribolovnimi območji in viri Skupnosti (UL L 199, str. 1, v nadaljevanju skupaj: uredbi iz leta 1995).

- 5 Uredbi iz leta 1995 urejata dostop do vod pod portugalsko jurisdikcijo, med katerimi so tudi vode Azorov. Določata zlasti ureditev omejitve ribolovnega napora, ki izrecno izključuje dostop tujih ladij do vod Azorov.
- 6 Uredba št. 685/95 vsebuje odločbe, ki španskim ladjam, ki lovijo tune, preprečujejo dostop do vod Azorov (člen 8 in točka 3 Priloge III).
- 7 V Prilogi I k Uredbi (ES) št. 2027/95 je določena najvišja stopnja letnega ribolovnega napora za ribištvo za vsako državo članico. Glede na omejitve, določene s to prilogo, je Portugalska edina država članica, ki ji je dovoljen ribolov globokomorskih vrst, živečih v vodah Azorov. Poleg tega priloga ne dodeljuje nobenih kvot za ribolov z vlečnim orodjem pridnenih in globokomorskih vrst v vodah Azorov, kar v bistvu prepoveduje uporabo vlečnega orodja.

B – Druge upoštevnne uredbe, ki se uporabljajo za vode Azorov

- 8 Nekaj drugih uredb, ki se med drugim nanašajo na vode Azorov, ureja upoštevena vprašanja, med katerimi so celotni dovoljeni ulov (v nadaljevanju: CDU), ribolovni napor za globokomorske vrste in uporaba dovoljenih orodij.

- 9 Uredba Sveta (ES) št. 2371/2002 z dne 20. decembra 2002 o ohranjanju in trajnostnem izkoriščanju ribolovnih virov v okviru skupne ribiške politike (UL L 358, str. 59) je trenutna „osnovna uredba“, ki se jo uporabi v tem postopku.
- 10 Člena 1 in 2 osnovne uredbe določata, da področje uporabe SRP „zajema ohranjanje, upravljanje in izkoriščanje živih vodnih virov [...]“ in da SRP „zagotavlja izkoriščanje živih vodnih virov, ki ustvarja trajnostne gospodarske, okoljske in socialne pogoje“. Za doseg te ciljev člen 4 osnovne uredbe določa, da „Svet sprejme ukrepe Skupnosti za urejanje dostopa do voda in virov in trajnostno zasledovanje ribolovnih aktivnosti“ in da se taki ukrepi „sprejmejo z upoštevanjem razpoložljivih znanstvenih, tehničnih in gospodarskih mnenj[...]“. Sprejeti ukrepi se lahko nanašajo na posebne vrste ali skupine in lahko vključujejo take ukrepe, kot so „vzpostavitev ciljev“, „omejevanje ulova“, „omejevanje ribolovnega napora“ in „tehnični ukrepi“ (na primer glede strukture ribolovnega orodja), ali posebne ukrepe za „zmanjšanje vpliva ribolovnih aktivnosti na morski ekosistem in neciljne vrste“.
- 11 Člena 7 in 8 osnovne uredbe pooblaščata Komisijo in države članice, da sprejmejo nujne ukrepe ob resni grožnji morskemu ekosistemu ali ribolovnih virov. Člena 7 in 8 določata:

„Člen 7

Nujni ukrepi Komisije

Če obstaja dokaz o resni grožnji ohranjanju živih vodnih virov ali morskemu ekosistemu zaradi ribolovnih aktivnosti in se zahteva takojšnje ukrepanje, Komisija

na podlagi utemeljene zahteve države članice ali na svojo pobudo lahko odloči o nujnih ukrepih, ki trajajo največ šest mesecev. Komisija lahko sprejme novo odločbo za podaljšanje nujnih ukrepov za največ šest mesecev.

[...]

Člen 8

Nujni ukrepi držav članic

Če obstaja dokaz o resni in nepredvideni grožnji ohranjanju živih vodnih virov ali morskemu ekosistemu zaradi ribolovnih aktivnosti v vodah, ki spadajo pod suverenost ali jurisdikcijo države članice, in kadar bi kakršna koli neupravičena zamuda povzročila škodo, ki bi jo bilo težko popraviti, lahko ta država članica sprejme nujne ukrepe, katerih trajanje ne sme preseči treh mesecev.

[...]“

2. Uredbi iz leta 2002 o staležih globokomorskih vrst rib

- 12 Nekatere uredbe predvidevajo CDU in omejitev ribolovnega napora za globokomorske vrste.

- 13 Uredba Sveta (ES) št. 2340/2002 z dne 16. decembra 2002 o določitvi možnosti ribolova staležev rib odprtega morja za leti 2003 in 2004 (UL L 356, str. 1) določa CDU in kvote za ribje staleže odprtega morja. Priloga I k tej uredbi glede vod Azorov določa posebne omejitve za dve globokomorski vrsti: za črnega morskega meča in okatega ribona.
- 14 Uredba Sveta (ES) št. 2347/2002 z dne 16. decembra 2002 o določitvi posebnih pogojev dostopa in z njimi povezanih pravil za ribolov globokomorskih staležev (UL L 351, str. 6, v nadaljevanju: skupaj z Uredbo št. 2340/2002 – uredbi iz leta 2002) določa pravila omejevanja ribolovnega navora za določene globokomorske vrste, ki so naštetje v Prilogi I k tej uredbi (med katerimi so pomembne vrste Azorov, kot so oranžna sluzoglavka in sluzoglavka). Ribolovni napor je glede teh vrst omejen tako, da ne presega skupne moči in skupne prostornine iz let 1998, 1999 in 2000. Priloga II k uredbi se nanaša na drugačen seznam globokomorskih vrst (med katerimi so globinska kirnja, sinjeustni okun, globokomorska trska in ugor), za katere morajo ladje hraniti natančne zapisane podatke, da omogočijo nadzor nad stanjem vrst.

3. Uredba št. 850/98 o uporabi ribolovnih orodij

- 15 SRP vsebuje ukrepe, ki predpisujejo zahteve za in/ali ki prepovedujejo uporabo posebnih ribolovnih orodij. Uredba Sveta (ES) št. 850/98 z dne 30. marca 1998 o ohranjanju ribolovnih virov s tehničnimi ukrepi varstva mladice morskih organizmov (UL L 125, str. 1) določa minimalno velikost mrež za mreže vlečnih kablov in se nanaša med drugim na vode Azorov.

- 16 Komisija je Svetu v sprejetje predložila predlog Uredbe Sveta, ki spreminja Uredbo 850/98, kar zadeva varstvo globokomorskih koralnih grebenov zoper učinke ribolova z vlečno mrežo v določenih območjih Atlantskega oceana (COM(2004) 58, v nadaljevanju: predlog o ribolovu z vlečno mrežo).
- 17 Predlog o ribolovu z vlečno mrežo predlaga uveljavitev prepovedi uporabe ribiških vlečnih mrež za ribolov po dnu ali podobnih orodij, ki se vlečejo po tleh, v vodah Azorov. Spremenjen člen 30 Uredbe št. 850/98 je določal:

„Ladjam je prepovedano uporabljati vsakršne ribiške vlečne mreže za vleko po dnu ali podobnih orodij, ki se vlečejo po tleh, ki se dotikajo morskega dna [med drugim v vodah Azorov].“

4. Uredba št. 2847/93 o oblikovanju nadzornih sistemov (VMS in signalizacijski sistem)

- 18 Uredba Sveta (EGS) 2847/93 z dne 12. oktobra 1993 o oblikovanju nadzornega sistema na področju skupne ribiške politike (UL L 261, str.1), kot je bila nazadnje spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 806/2003 z dne 14. aprila 2003 o prilagoditvi določb glede odborov, ki pomagajo Komisiji pri uresničevanju njenih izvedbenih pooblastil, predvidenih v aktih Sveta, ki se sprejemajo v postopku posvetovanja (kvalificirana večina) (UL L 122, str. 1, v nadaljevanju: Uredba št. 2847/93), vzpostavlja ureditev uporabe, ki se imenuje sistem nadzora ladij (Vessel Monitoring System, v nadaljevanju: VMS), ki obvezuje ladje, da na krovu prevažajo naprave, ki z delovanjem omogočajo odkrivanje in identifikacijo ladij s sistemom nadzora na daljavo.

- 19 Naslov IIAA Uredbe št. 2847/93 je bil vstavljen z Uredbo Sveta (ES) št. 2870/95 z dne 8. decembra 1995, ki spreminja Uredbo št. 2847/94 (UL L 301, str. 1). Naslov IIA Uredbe št. 2847/93 nalaga plovilom, ki lovijo pridnene vrste, dodatne obveznosti poročanja (naslov IIA, člen 19a(3), člen 19b, člen 19c, člen 19d in člen 19e(3)), ki so poznane pod imenom „signalizacijski sistemi“ (hailing system).
- 20 Nekaj drugih uredb določa dodatna pravila o uporabi VMS. Uredba št. 2347/2002 predpisuje posebna pravila uporabe VMS za ladje, ki lovijo v globokem morju. Uredba št. 2371/2002 prav tako nalaga VMS ladjam, daljšim od 18 metrov ali, od leta 2005, daljšim od 15 metrov. Uredba Komisije (ES) št. 2244/2003 z dne 18. decembra 2003 o vzpostavitvi sprememb uporabe sistema nadzora ladij s satelitom (UL L 333, str. 17) določa druga tehnična pravila o uporabi VMS.

C – Uredba št. 1954/2003 – Izpodbijana uredba

- 21 Tako kot jasno izhaja že iz kratke predstavitve zgoraj navedenih aktov, Uredba Sveta (ES) št. 1954/2003 z dne 4. novembra 2003 o upravljanju ribolovnega navora v zvezi z nekaterimi ribolovnimi območji in viri Skupnosti, ki spreminja Uredbo (ES) št. 2847/93 in razveljavlja Uredbi št. 685/95 in št. 2027/95 (UL L 289, str. 1, v nadaljevanju: izpodbijana uredba), ni edini upošteveni akt Skupnosti, ki ureja ribolov, predvsem ribolov v globokem morju v vodah Azorov. V bistvu je izpodbijana uredba del velikega števila aktov v širšem okviru SRP.

- 22 Izpodbijana uredba je bila sprejeta na podlagi člena 37 ES in člena 299(2) ES. Vzpostavlja ureditev ribolovnega napora v velikem območju Severnega Atlantika (območja ICES, V, VI, VII, VIII, IX, X in območja Copace 34.1.1, 34.1.2 in 34.2.0), imenovanem „vzhodne vode“. Kot to določa člen 2 izpodbijane uredbe, sta območji ICES in Copace določeni v Uredbi Sveta (EGS) št. 3880/91 z dne 17. decembra 1991 o predložitvi statističnih podatkov o nominalnem ulovu držav članic, ki ribarijo v severovzhodnem Atlantiku (UL L 365, str. 1), kot je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 1637/2001 z dne 23. julija 2001 (UL L 222, str. 20). Treba je navesti, da vode Azorov spadajo v območji ICES X in Copace 34.2.0.
- 23 V skladu z drugo uvodno izjavo izpodbijane uredbe je zato, ker je 31. decembra 2002 prenehal veljati režim začasnega dostopa, predviden s pristopnim aktom, treba določene določbe o tem dostopu iz uredb iz leta 1995 prilagoditi novemu pravnemu položaju.
- 24 Skladno s členom 3 izpodbijane uredbe morajo države članice oceniti obseg ribolovnega napora plovil, ki imajo celotno dolžino 15 ali več metrov (posebne določbe se nanašajo na ladje z manj kot 15 metrov dolžine, navedene v členu 4 izpodbijane uredbe), v obliki letnega povprečja za obdobje od leta 1998 do 2002 za vsako od območij ICES ali Copace, zlasti za pridnena ribja lovišča, z izjemo ribjih lovišč v globokem morju iz Uredbe št. 2347/2002.
- 25 Na podlagi člena 7 in 8 izpodbijane uredbe morajo države članice sestaviti seznam plovil, ki plujejo pod njihovo zastavo in imajo pooblastila za opravljanje ribolovnih dejavnosti v zadevnih ribjih loviščih, in morajo sprejeti ukrepe, ki izhajajo iz želje po omejitvi ribolovnega napora z nadzorom dejavnosti njihove flote. Skladno s členom 10 izpodbijane uredbe so države članice dolžne Komisiji sporočiti oceno ribolovnega napora, uporabljenega z uporabo člena 3, sezname ladij in ukrepe, določene s členoma 7 in 8.

- 26 Člen 11 izpodbijane uredbe vzpostavlja postopek, na podlagi katerega lahko Svet ali podredno Komisija sprejme uredbo, ki določi največjo letno količino ribolovnega napora za vsako državo članico in za vsako od območij zadevnih ribjih lovišč (v nadaljevanju: izvedbena uredba). Člen 11 določa:

„Odločanje

1. Komisija predloži Svetu na podlagi podatkov iz člena 10 in po tesnem posvetovanju z zadevnimi državami članicami do 29. februarja 2004 predlog za uredbo o določitvi največje dovoljene letne količine ribolovnega napora za vsako državo članico ter za vsako območje in ribiška lovišča, navedena v členih 3 in 6.

2. Svet določi na predlog Komisije s kvalificirano večino do 31. maja 2004 največjo dovoljeno letno količino ribolovnega napora iz odstavka 1.

[...]

3. Če Svet ne sprejme odločitve do 31. maja 2004, sprejme Komisija na podlagi predloga iz odstavka 1 in v skladu s postopkom, določenim v členu 30(2) Uredbe (ES) št. 2371/2002, do 31. julija 2004 uredbo o določitvi največje dovoljene letne količine ribolovnega napora za vsako državo članico ter za vsako območje in vrsto ribištva, navedene v členih 3 in 6.“

- 27 Člen 14 izpodbijane uredbe spreminja nekatere določbe Uredbe št. 2847/93, ki se nanašajo na uporabo VMS in signalizacijskega sistema. Člen 13 se v bistvu nanaša na VMS in na signalizacijski sistem, ki ju določa Uredba št. 2847/93, in sicer na biološko občutljivem območju okoli Irske, določenem s členom 6 izpodbijane uredbe. Člen 13(b), ki zadeva vsa druga območja, vključno z vodami Azorov, pa se nanaša samo na VMA in odpravlja signalizacijski sistem v teh območjih.
- 28 Člen 15 izpodbijane uredbe določa razveljavitev uredb iz leta 1995 od dneva uveljavitve izvedbene uredbe ali od 1. avgusta 2004 s pridržanjem bližjega datuma.
- 29 Člen 5 izpodbijane uredbe določa pravilo omejevanja dostopa do Azorov, Madeire in Kanarskih otokov. Ta člen določa:

„1. V vodah, ki se nahajajo do 100 navtičnih milj od temeljnih črt Azorov, Madeire in Kanarskih otokov, lahko zadevne države članice omejijo ribolov na plovila, ki so registrirana v pristaniščih teh otokov, z izjemo plovil Skupnosti, ki tradicionalno lovijo ribe v teh vodah, če ne presežejo tradicionalnega ribolovnega napora.

[...]“

Dejansko stanje

A – Tožeča stranka

- 30 Tožeča stranka, Região autónoma dos Açores (Avtonomna regija Azorov), je avtonomna regija Portugalske republike. Po portugalskem pravu ima pravno osebnost in na podlagi portugalske ustave ima pomembne avtonomne pristojnosti, med njimi sprejemanje zakonov o vprašanih glede ribolova (člena 227 in 228 portugalske ustave).

B – Razvoj izpodbijane uredbe in poznejši predlogi različnih izvedbenih pravil

- 31 Komisija je 16. decembra 2002 sprejela predlog, na podlagi katerega je bila sprejeta izpodbijana uredba (predlog Uredbe Sveta o upravljanju ribolovnega napora glede določenih območij in ribiških virov Skupnosti in ki spreminja Uredbo št. 2847/93 – KOM(2002) 739 konč.).
- 32 Predsedstvo Sveta je 19. maja 2003 in nato 28. maja 2003 objavilo osnutek in delovni dokument, ki obravnavata predlog Komisije in predlagata, naj se ga spremeni. Zlasti predsedstvo predlaga, naj se zunaj območja omejitve 200 navtičnih milj za tunov, ki je v predlogu Komisije, vzpostavi območje omejitve 50 navtičnih milj za globokomorske vrste na podlagi člena 299(2) ES.

- 33 Evropski parlament je 4. junija 2003 sprejel zakonodajno resolucijo (P5_TA(2003) 0250) o predlogu Komisije, ki je potrdila ta predlog s pridržkom določenih sprememb, zlasti glede ohranitve sistema, določenega v Uredbi št. 685/95 za dodaten čas desetih let.
- 34 Predsedstvo Sveta je 5. septembra 2003 v dogovoru s Komisijo predstavilo kompromisni predlog predsedstva, v katerem je kot pravna podlaga izpodbijane uredbe ne le člen 37 ES, temveč prav tako člen 299(2) ES. Člen 6(1) kompromisnega predloga predsedstva je določal območje omejitve 100 navtičnih milj okoli Azorov, Madeire in Kanarskih otokov za vse vrste, torej ne le za tunide, kot je določal prvotni predlog Komisije.
- 35 Svetu je 13. oktobra 2003 na podlagi kompromisnega predloga predsedstva z dne 5. septembra 2003 uspelo doseči politično soglasje. Istega dne je Komisija podala izjavo, priloženo poročilu Sveta, ki določa:

„Z namenom dopolniti omejitve dostopa do Azorov in izogniti se škodi, ki se jo povzroča občutljivim ekosistemom v vodah do 200 navtičnih milj okoli Azorov, Madeire in Kanarskih otokov, bo Komisija kmalu predlagala uredbo, ki bo z namenom prepovedi z vlečnim orodjem spremenila Uredbo št. 850/98.“

- 36 Svet je izpodbijano uredbo sprejel 4. novembra 2003.

- 37 Komisija je 3. februarja 2004 sprejela predlog uredbe Sveta, ki spreminja Uredbo št. 850/98, kar zadeva varstvo koralnih grebenov v globokem morju zoper učinke ribolova z vlečno mrežo v določenih območjih Atlantskega oceana (KOM(2004) 58 konč.).
- 38 Komisija je 12. marca 2004 v skladu s členom 11 izpodbijane uredbe sprejela predlog o izvedbeni uredbi, ki določa največjo količino ribolovnega napora za določena območja ribolova in ribjih lovišč (KOM(2004) 166 konč.).

Postopek

- 39 Tožeča stranka je 12. decembra 2003 z dopisi, ki so jih njeni pravni svetovalci naslovili na generalni sekretariat Sveta in generalnega direktorja generalnega direktorata (GD) Komisije „Ribištvo“ na podlagi Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL L 145, str. 43), vložila prvo zahtevo za dostop do nekaterih dokumentov glede sprejetja izpodbijane uredbe.
- 40 Z dopisom z dne 7. januarja 2004 je generalni sekretariat Sveta obvestil tožečo stranko, da je določil 24 dokumentov, za katere se je odločil, da jih posreduje v celoti. Tožeča stranka je 13. januarja 2004 vložila potrdilno prošnjo z navedbo, da odgovor generalnega sekretariata ni zadovoljivo zajel vseh vidikov njene prvotne zahteve. Enota Komisije „Obveščanje in informacije“ GD „Ribištvo“ je 15. decembra 2004 pravnemu svetovalcu tožeče stranke naslovil elektronsko pošto v odgovor na njeno

prvotno zahtevo za dostop do dokumentov. Svet je 10. februarja 2004 sprejel odgovor na ponovno zahtevo in razkril določeno število dodatnih dokumentov, naštetih v točki 4 njegovega odgovora.

- 41 Tožeča stranka je 2. februarja 2004 v skladu s členoma 230 ES in 231 ES v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila tožbo, s katero je želela doseči delno razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe, in sicer v delu, ki se nanaša na vode Azorov, zlasti razglasitev ničnosti členov 3, 5(1), 11, 13(b) in 15 izpodbijane uredbe in priloge k tej uredbi.
- 42 Tožeča stranka je z ločeno vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 9. marca 2004 v skladu s členoma 242 ES in 243 ES in členom 104 Poslovnika Sodišča prve stopnje vložila to tožbo, da bi dosegla delni odlog izvrševanja izpodbijane uredbe in/ali vse druge primerne začasne ukrepe. Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:
- „do izdaje sodbe Sodišča prve stopnje glede glavnega zahtevka ali do nove odredbe v delih, v katerih začasno ustavi izvajanje členov 3 in 11 in priloge [k izpodbijani uredbi], v delih, v katerih:

 - določajo, da je ribolovni napor na podlagi uredbe določen le s sklicevanjem na ciljno vrsto in območje ICES/Copace, ne pa tudi s sklicevanjem na vrsto uporabljenega orodja za ribolov, bodisi pritrjenega ali takega, ki se vleče po dnu;

- s področja uporabe členov 3 in 11 izključujejo pridnene vrste, ki jih določa Uredba [št.] 2347/2002;

- do izdaje sodbe Sodišča prve stopnje glede glavnega zahtevka ali do nove odredbe začasno ustavi izvajanje člena 15 [k izpodbijani uredbi] v delu, v katerem razveljavitev [uredb iz leta 1995]:
 - ukinja pristojnost Skupnosti za določitev ribolovnega napora s sklicevanjem ne le na ciljne vrste in na območje ICES/Copace, temveč prav tako s sklicevanjem na vrsto uporabljenega orodja za ribolov (člena 3(1) in 6 ter Priloga 1 k Uredbi [št.] 685/95 in člen 2 ter priloga k Uredbi [št.] 2027/95) in ukinja določitev, ki jo je vzpostavila Uredba [št.] 2027/95,

 - ukinja možnost določiti največji letni ribolovni napor po območju, kar zadeva pridnene vrste, ki jih določa Uredba [št.] 2347/2002, in ukinja določitev tega napora, ki ga je uvedla Uredba [št.] 2027/95,

 - ukinja prepoved dostopa španskih ladij do otoških vod, ki spadajo pod suverenosti oziroma jurisdikcije Portugalske v območju ICES X in [v razdelku] Copace [34.2.0] za ribolov tune in tunov (Priloga III, točka 3, k Uredbi [št.] 685/95),

 - lahko začne veljati 1. avgusta 2004, ne glede na to, ali je uredba na podlagi člena 11(2) ali (3) [izpodbijane uredbe] v veljavi ali ne;

- do izdaje sodbe Sodišča prve stopnje o glavnem zahtevku ali do nove odredbe začasno ustavi izvajanje člena 5(1) izpodbijane uredbe v delu, v katerem ne ohranja prepovedi dostopa španskih ladij do vod otokov, ki spadajo pod suverenost oziroma jurisdikcijo Portugalske v območju ICES X in [v razdelku] Copace [34.2.0] za ribolov tune in tunov;

- do izdaje sodbe Sodišča prve stopnje o glavnem zahtevku ali do nove odredbe začasno ustavi izvajanje člena 13(b) [izpodbijane uredbe] v delu, v katerem ukinja uporabo členov 19a(3), 19b, 19c, 19d in 19e Uredbe [št.] 2847/93 v vodah okoli Azorov, ki spadajo pod suverenost oziroma jurisdikcijo Portugalske;

- podredno sprejme začasno odredbo z veljavnostjo do izdaje sodbe v zadevi T-37/04 ali do nove odredbe, s katero naj v vodah Azorov prepove ribolov tune in tunov s španskimi ladjami in pridnenih vrst ter globokomorskih vrst z ladjami, ki prihajajo iz drugih držav članic kot iz Portugalske;

- sprejme vse odredbe oziroma druge ukrepe, ki se mu zdijo upravičeni in primerni v okoliščinah tega primera;

- Svetu naloži plačilo stroškov.“

43 Svet je 31. marca 2004 predstavil svoja stališča o predlogu za izdajo začasne odredbe. Svet je v svojih stališčih zahteval, naj predsednik Sodišča prve stopnje:

- predlog zavrže kot nedopusten;

- podredno predlog zavrne kot neutemeljen;

- tožeči stranki naložilo plačilo stroškov.

44 Z vlogama, vloženima 30. marca oziroma 1. aprila 2004 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje, sta Komisija in Kraljevina Španija podali zahtevo za intervencijo v postopku izdaje začasne odredbe v podporo predlogom Sveta.

45 Zahtevi za intervencijo sta bili v skladu s členom 116(1) Poslovnika vročeni strankama.

46 Z dopisoma z dne 6. aprila 2004 sta tožeča stranka in Svet potrdila, da ne uveljavljata nobenih ugovorov glede zahtev za intervencijo, ki sta ju vložili Komisija in Kraljevina Španija.

47 Z odredbo z dne 20. aprila je predsednik Sodišča prve stopnje Komisiji in Kraljevini Španiji dovolil intervencijo v tem postopku v podporo navedbam Sveta.

- 51 Z ločenim dokumentom, vloženim 30. aprila 2004 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje, je Svet zahteval, naj se iz spisa te zadeve izločita dva dokumenta, priložena k stališčem, ki jih je Kraljevina Španija predstavila 21. aprila 2003, v katerih je bilo mnenje pravne službe Sveta, in naj se ne upoštevata. Kraljevina Španija je bila pozvana, naj na obravnavi, določeni za 5. maj 2004, predloži stališča glede zahteve Sveta.
- 52 S tožbo, vloženo v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 29. in 30. aprila 2004, so štiri organizacije, in sicer Seas at Risk, WWF – World Wide for Nature (v nadaljevanju: WWF), ki sta jo zastopala R. Buxton, solicitor, in D. Owen, barrister, Porto de Abrigo – Organização de Produtores da Pesca CRL (v nadaljevanju: Porto de Abrigo) in GÊ-Questa – Associação de Defesa do Ambiente (v nadaljevanju: GÊ-Questa), ki jo je zastopal P. Linhares Dias, advetnik, zahtevale intervencijo v postopku za izdajo začasne odredbe v podporo navedb tožeče stranke.
- 53 Vse štiri strani, ki so zahtevale intervencijo, so bile povabljene, naj se udeležijo obravnave, določene za 5. maj 2004, in naj na njej predstavijo svoje trditve brez prejudiciranja odločitev o njihovih zahtevah.
- 54 Tožeča stranka, Svet, Komisija, Kraljevina Španija in strani, ki so zahtevale intervencijo (WWE, Seas at Risk, Porto de Abrigo in GÊ-Questa), so 5. maja na obravnavi predstavili svoje trditve in odgovorili na vprašanja, ki jim jih je zastavil predsednik Sodišča prve stopnje. Čeprav je predsednik vsem stranem, ki so zahtevale intervencijo, dovolil, da predstavijo trditve o svojih zahtevah kot tudi trditve o utemeljenosti predloga za izdajo začasne odredbe, je vendarle pridržal končno odločitev o zahtevi za intervencijo.
- 55 Ker na obravnavi Kraljevina Španija ni ugovorjala zahtevi Sveta, naj se iz spisa izločita dva dokumenta, priložena stališčem Kraljevine Španije z dne 21. aprila 2004, in naj se njuna vsebina ne upošteva, je predsednik na obravnavi odločil, da se ta dokumenta izločita iz spisa.

- 56 Tožeča stranka je 18. junija 2004 vložila zahtevo, naj Sodišče prve stopnje ponovno odpre pisni postopek in dopusti upoštevanje del poročila Svetovalnega odbora za upravljanje z ribjimi lovišči Mednarodnega sveta za raziskovanje morja (ICES) iz junija 2004. Predsednik je odločil, da dopusti to poročilo, in 30 junija 2004 je sodni tajnik Sodišča prve stopnje poslal izvod tega poročila drugim strankam, da bi lahko predložile vse morebitne pripombe. Svet, Komisija in Kraljevina Španija so 6. julija 2004 predložili pripombe.

Pravno stanje

A – Zahteve za intervencijo WWF, Seas at Risk, Porto de Abrigo in GÊ-Questa

- 57 Kot je navedeno zgoraj, so WWF, Seas at Risk, Porto de Abrigo in GÊ-Questa na podlagi člena 40, drugi odstavek, Statuta Sodišča podale vlogo za intervencijo. Na obravnavi druge stranke niso podale pripomb glede dejstva, da se stranem, ki zahtevajo intervencijo, dovoli intervencija v tem postopku.
- 58 Skladno s členom 40, drugi odstavek, Statuta Sodišča, ki na podlagi člena 53, prvi odstavek, tega statuta velja za Sodišče prve stopnje, lahko oseba vstopi v spor, predložen Sodišču prve stopnje, pod pogojem, da izkaže upravičen interes za rešitev zadeve.
- 59 Glede tega iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je treba pojem upravičenega interesa za rešitev zadeve razumeti kot neposreden in dejanski interes, pridržan samo za sklepe. Še zlasti je treba preveriti, ali je bil intervenient neposredno prizadet z

napadenim aktom in ali je njegov interes za rešitev zadeve nesporen (glej sklep predsednika prvega senata Sodišča prve stopnje z dne 3. junija 1999 v zadevi ACAV in drugi proti Svetu, T-138/98, Recueil, str. II-1797, točka 14, in sklep predsednika Sodišča prve stopnje z dne 10. julija 2000 v zadevi Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa in drugi proti Svetu, T-54/00 R, Recueil, str. II-2875, točka 15, in navedeno sodno prakso). Združenjem je lahko dovoljena intervencija za zaščito interesov njihovih članov v zadevah, ki načeloma zadevajo vprašanja, ki lahko vplivajo na te interese (glej sklep predsednika Sodišča z dne 28. septembra 1998 v zadevi Pharos proti Komisiji, C-151/98 P, Recueil, str. I-5441, točka 6, in navedeno sodno prakso).

60 Porto de Abrigo je zadruga z omejeno odgovornostjo in združuje proizvajalce. V skladu z njenim statutom je njen glavni cilj varstvo interesov njenih članov, ki so večinoma ribiči, ki opravljajo dejavnost v Azorih.

61 Očitno je, da bi izpodbijana uredba, ki ureja dejavnost ribolova v vodah Azorov, in vse odredbe, ki zadržujejo njeno uporabo, ali drugi začasni ukrepi, bistveno in neposredno vplivali na člane zadruga Porto de Abrigo, katere sredstva za preživetje so odvisna od dejavnosti ribolova. Torej je treba šteti, da ima Porto de Abrigo neposreden in dejanski interes za rešitev postopka.

62 Zadrugi Porto de Abrigo je posledično v tem postopku treba dovoliti intervencijo, tako kot jo je zahtevala, v podporo navedbam tožeče stranke.

63 GÊ-Questa je združenje z nepridobitnim ciljem, ki spodbuja varstvo okolja, katerega glavni cilji so varstvo okolja in spodbujanje le-tega, študij in obvarovanje nacionalne in kulturne dediščine otočja Azorov. Njegov statut mu izrecno nalaga varstvo naravne dediščine otočja Azorov, ki vključuje ribogojško populacijo in morske ekosisteme tega otočja.

- 64 Odlog izvrševanja izpodbijane uredbe bi imel neposreden učinek na dejavnosti ribolova v vodah Azorov, tudi na uporabo ribolovnih orodij, ki lahko znatno vplivajo na ekosisteme vod Azorov, na območje, ki obsega glavno območje dejavnosti GÊ-Questa. Treba je torej šteti, da ima GÊ-Questa neposreden in dejanski interes za rešitev zadevnega postopka.
- 65 Združenju GÊ-Questa je posledično v tem postopku treba dovoliti intervencijo, tako kot jo je zahtevalo, v podporo navedbam tožeče stranke.
- 66 Seas at Risk zatrjuje, da je neodvisna mednarodna organizacija za ohranitev okolja, brez pridobitnega namena; njen sedež je na Nizozemskem. Njena cilja sta varovanje in prenova morskega okolja. S šestnajstimi organizacijami članicami v osmih državah članicah in na Norveškem je Seas at Risk največje evropsko združenje, ki združuje nevladne ekološke organizacije, ki jih na evropski ravni predstavlja pri Komisiji OSPAR (Konvencija o varstvu morskega območja severovzhodnega Atlantika), pri Komisiji za ribištvo severovzhodnega Atlantika (NEAFC), pri Mednarodni pomorski organizaciji in v okviru postopkov na Konferenci o varstvu morskega okolja, dejavnost pa geografsko izvaja po celotnem severovzhodnem Atlantiku.
- 67 Cilji organizacije WWF so širši kot cilji organizacije Seas at Risk. Kot izhaja iz njene zahteve je WWF ena največjih organizacij na svetu za varstvo okolja, v kateri je skoraj pet milijonov simpatizerjev: geografsko obsega več kot 100 držav. Njeno poslanstvo je ustaviti degradacijo naravnega okolja planeta. Sodeluje v programu „Morja v nevarnosti“, ki zajema oceane po vsem svetu. Organizacija WWF prav tako sodeluje v programu glede severovzhodnega Atlantika, usmerjenega k spodbujanju trajnostnega ribolova in vzpostavitvi mreže varovanih morskih območij znotraj Komisije OSPAR in njenih držav članic.

68 V skupni zahtevi za intervencijo organizaciji Seas at Risk in WWF zatrjujeta, da imata neposreden in poseben interes za rešitev tega postopka. Navajata, da so njune dejavnosti usmerjene h globokomorskemu ribolovu, varstvu morskega okolja in zaščiti morskega habitata, skupaj z morskimi grebeni, in da sta v zadnjih letih posvetili znatna sredstva za spodbujanje zaščite staležev in habitatov, določenih v ureditvi, ki jo vzpostavlja izpodbijana uredba. Organizaciji Seas at Risk in WWF med drugim navajata, da sta bili sodelovali pri lobiranju in da sta vzdrževali stike z vladami in institucijami Skupnosti pred in med zakonodajnim postopkom, na podlagi katerega je bila sprejeta izpodbijana uredba. Nazadnje organizaciji Seas at Risk in WWF navajata, da jima mora biti dopuščena intervencija, ker predlog za izdajo začasne odredbe zastavlja pomembna vprašanja, ki imajo zanj neposreden in poseben interes glede medsebojnega vpliva politike Evropske skupnosti na področju okolja in SRP. Po njenem mnenju člani obeh organizacij upravičeno pričakujejo, da bosta v okoliščinah, kot so te v obravnavanem primeru, zastopali njihova stališča pred sodišči Skupnosti.

69 Teh trditev ni mogoče sprejeti. Drugače kot pri obeh organizacijah z Azorov je pomen interesov organizacij Seas at Risk in WWF preširok in presplošen za znatno prizadetost v zvezi z rešitvijo tega postopka in zato sodišču, ki odloča o začasni odredbi, ne dopušča, da bi organizacijama WWF in Seas at Risk dopustilo intervencijo v postopku za izdajo začasne odredbe.

70 Kljub njuni strokovnosti in vključenosti v okoljska vprašanja namreč cilji in dejavnosti obeh organizacij zajemajo geografsko obsežna območja in organizaciji nista usmerjeno izključno ali predvsem na vode Azorov. Tožeča stranka pa prav za te vode predlaga delni odlog izvrševanja izpodbijane uredbe. Poleg tega je treba ugotoviti, da izpodbijana odločba ureja ribolovne dejavnosti v vodah Azorov in da njena uporaba ne bo znatno vplivala na dejavnosti organizacij WWF ali Seas at Risk, ki izvajata znanstvene raziskave o okolju in lobirata na področju okolja v mnogo širšem okviru. Člani in simpatizerji organizacij Seas at Risk in WWF so povsod na svetu in njihov interes, ki je splošno varstvo okolja, je še bolj oddaljen.

- 71 Iz tega sledi, da organizaciji Seas at Risk in WWF nista izkazali obstoja neposrednega in dejanskega interesa za dopustitev intervencije v podporo navedbam tožeče stranke v postopku izdaje začasne odredbe, zato je treba njuno zahtevo za intervencijo zavrniti.

B – Predlog za izdajo začasne odredbe

1. Trditve strank

a) Trditve tožeče stranke

Dopustnost

- 72 Tožeča stranka navaja, da čeprav je izpodbijani akt uredba Sveta, ima na podlagi člena 230, četrti odstavek, ES procesno upravičenje, ker se akt nanjo nanaša neposredno in posamično.
- 73 Glede neposrednega interesa tožeča stranka navaja, da izpodbijana uredba neposredno posega v njeno zakonodajno oblast in pristojnost glede urejanja vprašanj ribolova v vodah, ki spadajo pod njeno jurisdikcijo. Učinki izpodbijane uredbe bodo iz nje izhajali neposredno, saj države članice, posebej Portugalska, ne morejejo sprejeti nobenih izvedbenih ukrepov.

- 74 Glede posamičnega interesa tožeča stranka navaja dve glavni trditvi. Najprej navaja, da uživa posebno varstvo, ki ji ga daje Pogodba na podlagi člena 299(2) ES, in da poleg tega izpodbijana uredba v delu, ki se nanaša nanjo, izrecno priznava njen posebni položaj in vključuje posebne določbe (člen 5 izpodbijane uredbe). Dalje navaja, da ji izpodbijana uredba odvzema pristojnost urejati ribolov v vodah Azorov.

Fumus boni juris

- 75 Tožeča stranka zatrjuje, da je njena tožba zoper izpodbijano uredbo, ki temelji na šestih tožbenih razlogih, dejansko utemeljena.
- 76 Prvič, tožeča stranka zatrjuje, da izpodbijana uredba s tem, da ne spoštuje pomembnih okoljskih načel, ki so obvezna v okviru ureditve na področju SRP, torej načel trajnostnega razvoja, previdnosti, preventivnega delovanja, odpravljanja okoljske škode pri viru in načela, po katerem povzročitelj plača obremenitve, krši pravo okolja, še posebej člen 6 ES in člen 174, od (1) do (3), ES in osnovno uredbo. Po mnenju tožeče stranke so kršena vsa zgoraj navedena načela, ker bo izpodbijana uredba povzročila povečanje ribolovnega napora, škodo v morskem okolju in zmanjšanje ribjih staležev.
- 77 Še posebej tožeča stranka navaja, da bo izpodbijana uredba povzročila naslednje posledice. Z razveljavitvijo uredb iz leta 1995, ki sta omejevali dostop tujih ladij do vod Azorov in ki sta tam v bistvu prepovedovali uporabo orodja za vleko po dnu, bo izpodbijana uredba povzročila znatno povečanje ribolovnega napora z industrijsko floto drugih držav članic. Zato člena 3 in 11 izpodbijane uredbe iz opredelitve zadevnih ribjih lovišč izključujeta vsakršno sklicevanje na orodje za vleko po tleh in tako posredno dovoljujeta uporabo teh orodij. Še več, ti določbi izključujeta zadevne vrste, ki so v Prilogi I k Uredbi št. 2347/2002, ki je omejevala ribolovni napor za

nekatero globokomorske vrste rib. Poleg tega tožeča stranka navaja, da člen 15 izpodbijane uredbe razveljavlja Uredbi iz leta 1995 še pred začetkom veljavnosti izvedbene uredbe, ki omejuje ribolovni napor. Člen 5 vzpostavlja območje varstva 100 navtičnih milj; ne ureja torej območja med 100 in 200 navtičnimi miljami in tujim ladjam dovoljuje, da tam lovijo vse vrste rib, med katerimi so ribji staleži globokomorskih vrst ter tuna. Nazadnje člen 13 izpodbijane uredbe odpravlja signalizacijski sistem, s čimer je tožeča stranka prikrajšana za pomembne informacije, ki bi ji omogočale učinkovitejši nadzor ribolovne dejavnosti, ki se izvajajo v vodah, ki spadajo pod njeno jurisdikcijo.

78 Ob upoštevanju teh zatrjevanih učinkov tožeča stranka zatrjuje, da gre za kršitev načela trajnostnega razvoja, zapisanega v členu 6 ES in v členu 2(1) osnovne uredbe. Načelo previdnosti (zapisano v členu 6 ES in v členu 174(2) ES ter v členu 2 osnovne uredbe) je prav tako kršeno, ker Svet ni upošteval znanstvenih dokazov, ker bo izpodbijana uredba povzročila intenzivnejši ribolov v zadevnih območjih in ker bo tožečo stranko prikrajšala za nujno potrebne znanstvene podatke, ki bi jih lahko uporabila za nadaljnje preventivne dejavnosti. Načelo preventivnega delovanja (člen 174(2) ES in členi 7, 8 in 26 osnovne uredbe) je kršeno, ker s sprejetjem izpodbijane uredbe Svet ni upošteval resne grožnje za okolje. Načelo odpravljanja okoljske škode pri viru je kršeno, ker izpodbijana uredba lokalnim oblastem, ki najbolj poznajo vode Azorov, odvzema pristojnost urejanja ekoloških vprašanj, ki se nanašajo na vode Azorov. Nazadnje je kršeno načelo, da povzročitelj plača obremenitve, ker izpodbijana uredba dopušča industrijski floti, da okolju povzroča škodo, ne da bi jo povrnila.

79 Drugič, tožeča stranka zatrjuje, da je izpodbijana uredba nezdržljiva z določbami primarnega prava in sekundarnega prava, ki je namenjeno varstvu Azorov. Tožeča stranka zlasti navaja, da izpodbijana uredba krši člen 158 ES in člen 299(2) ES, ker v nasprotju z namenom teh določb ne varuje Azorov. S tem, da povzroča škodo okolju Azorov, in s tem, da zmanjšuje ribiške staleže Azorov, bo izpodbijana uredba škodovala lokalnemu ribiškemu sektorju ter poglobila razkorak med Azori in kontinentalno Evropo.

- 80 Tretjič, tožeča stranka zatrjuje, da izpodbijana uredba s tem, da ne varuje lokalnih ribičev, krši načelo ustrezne stabilnosti, zapisano v Uredbi št. 2371/2002 (uvodne izjave 16, 17 ter 18 in člen 20 osnovne uredbe).
- 81 Četrtrič, tožeča stranka navaja, da je Svet s sprejetjem izpodbijane uredbe bistveno kršil postopek, in sicer s tem, da je opustil ponovno posvetovanje z Evropskim parlamentom kljub taki izrecni zahtevi, podani v resoluciji Parlamenta, in kljub pomembnim spremembam, ki so se pojavile v končni različici izpodbijane uredbe, zlasti z uvedbo člena 299(2) ES kot pravne podlage, z zmanjšanjem varstvenega območja okoli Azorov na 100 navtičnih milj, z opustitvijo signalizacijskega sistema in z izključitvijo globokomorskih vrst iz področja uporabe ureditve upravljanja največjega ribolovnega napora.
- 82 Petič, tožeča stranka zatrjuje, da je Svet s tem, da ni upošteval znanstvenih, tehničnih in ekonomskih mnenj, ki so bila na voljo, in zlasti poročil znanstvenega, tehničnega in gospodarskega odbora za ribištvo (ZTGOR) ter da ni izvedel študije vpliva, kršil člen 4(2) osnovne uredbe. Po mnenju tožeče stranke to očitno izhaja iz odgovorov, ki sta jih podala Komisija in Svet na zahtevo za dostop do dokumentov, ki jih je vložila tožeča stranka.
- 83 Šestič, tožeča stranka navaja, da je Svet s tem, da ni ustrezno obrazložil izpodbijane uredbe, kršil člen 253 ES. Izpodbijana uredba bo povzročila učinke, nasprotne tistim, ki so opredeljeni v uvodnih izjavah 3 in 6, torej varstvo vod Azorov. Niti sprememba poročila glede predhodne ureditve niti razveljavitev uredb iz leta 1995 nista obrazloženi.

- 84 Nazadnje se tožeča stranka sklicuje na nekatere dodatne trditve, ki jih je navedla v tožbi v glavnem postopku, po katerih izpodbijana uredba krši Uredbo št. 1275/94, temeljna načela prava Skupnosti in mednarodno pomorsko pravo. Vendar je treba poudariti, da poleg tega sklicevanja na tožbo v glavni stvari tožeča stranka v predlogu za izdajo začasne odredbe ne navaja nobenega podatka, ki bi se nanašal na te tožbene razloge.

Nujnost

- 85 Tožeča stranka navaja, da so začasni ukrepi nujni, ker bodo brez njih morsko okolje, ribji staleži in lokalno gospodarstvo utrpeli veliko in nepopravljivo škodo. Brez takih ukrepov bi bib tožeči stranki odvzeto popolno in učinkovito sodno varstvo.
- 86 Glede morskega okolja tožeča stranka zatrjuje, da se bodo škodljivi učinki izpodbijane uredbe pojavili najpozneje 1. avgusta 2004, to je na datum, ko bosta na podlagi člena 15 izpodbijane uredbe uredbi iz leta 1995 formalno razveljavljeni. Tožeča stranka navaja, da bo dovoljenje, dano tujim ladjam za ribolov globokomorskih vrst v vodah Azorov, prvič uvedlo uporabo takih orodij in metod, ki povzročajo škodo, kot so ribolov z vlečno mrežo po dnu, ribolov z vlečno mrežo brez stika z dnom, ribolov s stoječimi mrežami in intenziven ribolov s parangalom, s katerimi se ulovi preveč rib, ki ujamejo vse vrste brez razlikovanja in ki povzročajo problem, imenovan „fantomski ribolov“ (katerega učinki so izrazitejši v globokih območjih), pri katerem izgubljena orodja še dolgo povzročajo škodo. Vse te metode so povzročile znatno stransko škodo z uničenjem morskega dna, grebenov in koral. Po mnenju tožeče stranke se lahko zgodi, da predlog Komisije o ribolovu z vlečno mrežo ne bo sprejet pravočasno in četudi bi bil, ne bi bil zadosten, ker ne bi prepovedoval uporabe drugih metod intenzivnega industrijskega ribolova, ki povzroča škodo.

87 Glede ribjih staležev tožeča stranka prav tako zatrjuje, da se bodo škodljivi učinki izpodbijane uredbe pričeli najpozneje 1. avgusta 2004. Navaja, da so zaradi izjav, ki sta jih podala Komisija in španski kmetijski minister, da je izpodbijana uredba že v veljavi, številne tuje (španske) ladje že začele ribolov v vodah Azorov na intenziven način. Prvič, tožeča stranka navaja, da izvedbena uredba, predvidena v členu 11 izpodbijane uredbe, ki določa največjo raven ribolovnega napora, ne bo sprejeta pravočasno, in da bo dolgo obstajala pravna praznina. Drugič, navaja, da bodo metode intenzivnega ribolova, navedene v izpodbijani uredbi, povzročile izčrpanje ribiških staležev. Tožeča stranka navaja na primer, da španske ladje uporabljajo parangale, ki imajo kar do dvanajstkrat več trnkov (24.000 trnkov) kot tiste, ki jih uporabljajo ladje Azorov (2000 trnkov). Poleg tega so španske ladje neodvisne in imajo večjo kapaciteto skladiščenja, torej lahko intenzivneje ribarijo precej dlje kot ladje Azorov. Zaradi nenadne rentabilnost prej neizkoriščenih globokomorskih ribjih lovišč bi morale številne ladje loviti v vodah Azorov. To bi spremenilo krhko ekološko ravnovesje, ki je že blizu nevdružne ravni, kar povzroča učinek upada „boom and bust“ ter hitro in nepopravljivo izčrpanje ribiških staležev. Glede tega tožeča stranka poudarja, da je zaradi posebne narave rib, živečih v odprtih vodah (šibka raven plodnosti, pozna zrelost in življenjska doba) njihova obnova izjemno počasna.

88 Glede ribiške industrije Azorov tožeča stranka navaja, da bo razredčenje ribjih staležev povzročilo zlom lokalne dejavnosti, ki je še posebej odvisna od ribolova, zlasti od ribolova v odprtih morjih (ki pomeni 59 % ulova v Azorih). Po mnenju tožeča stranke 31 % ulova v Azorih prihaja iz ribjih jat, ki so v „prostem“ območju med 100 in 200 navtičnimi miljami. Skoraj 12 % aktivnega prebivalstva Azorov izvaja dejavnosti, povezane z ribolovom.

89 Tožeča stranka priznava, da ne more napovedati, kdaj bo škoda postala nepopravljiva, vendar je pričakovati, da se bodo učinki v obravnavanem primeru občutili v eni sami ribolovni sezoni. V vsakem primeru tožeča stranka Sodišče prve stopnje naproša, da uporabi načelo previdnosti in odobri predlagane začasne ukrepe,

da se izogne tem učinkom, čeprav ni mogoče z matematično natančnostjo napovedati datuma nastale škode.

Tehtanje interesov

- 90 Tožeča stranka navaja, da se tehtanje interesov jasno nagiba v korist odobritve začasnih ukrepov, ker če bili ti ukrepi odobreni, bi bili ribji staleži in morski ekosistemi varovani do izdaje sodbe o tožbi v glavnem postopku, pri čemer druge osebe nikakor ne bi bile postavljene v slabši položaj in izid tožbe v glavnem postopku ne bi bil prejudiciran. Če Svet zmaga, bodo obvarovani interesi ribiške flote drugih držav, še posebej Kraljevine Španije; če zmaga tožeča stranka, bodo obvarovani njeni interesi.

b) Trditve organizacij Porto de Abrigo in GÊ-Questa

- 91 Organizaciji Porto de Abrigo in GÊ-Questa podpirata trditve tožeče stranke, da bo izpodbijana uredba omogočila izvajanje intenzivnega ribolova v vodah Azorov zlasti španskim ladjam, ki imajo mnogo večjo kapaciteto kot ladje Azorov, ki imajo ribolovna orodja, ki se uporabijo ponovno, ki uporabljajo parangale, spuščene v mnogo širšem območju (50–60 navtičnih milj namesto 30 navtičnih milj), in ki ostanejo v morju mnogo dlje (60 dni namesto teden kot običajno azorske ladje). Mesečno ribari v vodah Azorov povprečno že 58 španskih ladij, medtem ko so bile prej običajno štiri. Ta intenziven ribolov bo zaradi učinka, imenovanega „vsrkanje“ (ribe bodo izpodrinile jate rib, ki živijo onstran meje 100 navtičnih milj) zdesetkal ribji stalež v območju med 100 in 200 navtičnih milj in celo v območju med 0 in 100 navtičnih milj. Zdesetkanje ribjih staležev bi povzročilo znatno škodo okolju in zlom lokalne ribiške dejavnosti.

c) *Trditve Sveta, Komisije in Kraljevine Španije*

- 92 Svet, ki ga podpirata Komisija in Kraljevina Španija, najprej navaja, da je predlog za izdajo začasne odredbe očitno nedopusten zaradi očitne nedopustnosti tožbe v postopku v glavni stvari.
- 93 Prvič, glede tega Svet na prvem mestu navaja, da je izpodbijana uredba ukrep splošne veljave, ne pa prikrita odločba, in da je posledično tožeča stranka ne more izpodbijati. Drugič, Svet navaja, da tožeča stranka v nobenem primeru ni posamično prizadeta. Njen splošni interes za gospodarski razcvet ribolovne dejavnosti regije ne zadostuje za izpolnitev tovrstnega merila, ki fizičnim ali pravnim osebam omogoča vložitev tožbe ob uporabi člena 230, četrty odstavek, ES, merila, po katerem jih mora izpodbijani akt prizadeti v njihovem pravnem položaju zaradi določenih značilnosti, ki so zanje posebne, ali zaradi položaja, zaradi katerega se razlikujejo od vseh drugih oseb in jih tako individualizira, kot da bi bili naslovnik odločbe. Glede tega Svet poudarja, da tožeča stranka ni dokazala, kako izpodbijana uredba na njeno gospodarstvo vpliva drugače kot na gospodarstvo drugih regij, skupaj z drugimi „izjemno obrobni“ regijami. Tretjič, Svet navaja, da dejstvo, da so Azori omenjeni v členu 299(2) ES, ne zadošča, da bi tožeča stranka bila procesno upravičena; nasprotna razlaga bi izjemno obrobni regijam ponudila privilegiran dostop do Sodišča prve stopnje v nasprotju s sistemom pravnega varstva, ki ga vzpostavlja pogodba ES. Nazadnje, kršitev zakonodajnih pristojnosti tožeče stranke ne vpliva na individualni ali neposredni interes; gre za neizogiben učinek vseh uredb splošnega pomena.
- 94 Svet ob podpori Komisije in Kraljevine Španije poleg tega zatrjuje, da tožba v nobenem primeru ni utemeljena, saj tožeča stranka ni izkazala pogoja *fumus boni juris*.

- 95 Prvič, Svet, poudarjajoč široko diskrecijsko pravico, ki jo uživa normodajalec Skupnosti na tem področju, zatrjuje, da se določbe za področje okolja ne uporabijo, ker sta bila pravna osnova izpodbijane uredbe člen 37 ES in člen 299(2) ES.
- 96 Drugič, Svet navaja, da izpodbijana uredba v nobenem primeru ne krši določb prava okolja (člena 6 ES ter 174 ES in načel prava okolja), saj ureditev, ki jo vzpostavlja ta uredba, okolju ali ribjim staležem ne bo povzročila nikakršne škode. Po mnenju Sveta izpodbijana uredba namreč usklajuje različne interese, med katerimi so varstvo okolja, trajnostno izkoriščanje ribjih staležev in varstvo ribiškega sektorja v Azorih, pri čemer se hkrati spoštuje načelo prepovedi diskriminacije na podlagi državljanstva, zapisano v členu 12 ES.
- 97 Svet ob podpori Komisije in Kraljevine Španije poleg tega zatrjuje, da izpodbijana uredba upošteva okoljska vprašanja, in sicer z omejevanjem ribolovnega navora na podlagi zgodovinskih povprečij, in da jo je treba uvrstiti v okvir drugih ukrepov, ki izhajajo iz SRP (kot uredbi št. 2340/2002 in 2347/2002 ter izvedbena uredba, ki jo bo na podlagi člena 11 izpodbijane uredbe treba kmalu sprejeti), ki skupaj na področju okolja ponujajo enakovredno varstvo vsem globokomorskim vrstam. Ni dokazano, da bi ukinitve tako imenovanega „signalizacijskega“ sistema povzročila kakršne koli okoljske ali druge probleme. Tudi ni izkazano, da bi se povzročali kakršni koli problemi tunu, ki ga kot selitveno vrsto primerno varujejo Mednarodna komisija za ohranitev atlantskega tuna (ICCAT), CDU in kvote, določene s sekundarnimi predpisi Skupnosti.
- 98 Tretjič, Svet in Komisija, poudarjajoč, da Svet uživa široko možnost odločanja po prostem preudarku v okviru teh gospodarsko zapletenih vprašanj, zatrjujeta, da izpodbijana uredba ne krši člena 299(2) ES in člena 158 ES, saj z vzpostavitvijo

območja varstva 100 navtičnih milj industriji Azorov daje enakovredno in sorazmerno varstvo.

- 99 Četrtrič, ohranjena je ustrezna stabilnost, ker izpodbijana uredba omejuje ribolovni napor na podlagi zgodovinskih povprečij. Glede tega Komisija poleg tega zatrjuje, da je načelo ustrezne stabilnosti v vsakem primeru upoštevno le za določitev CDU in ne v okviru omejitve takega ribolovnega napora, kot je tisti, naveden v izpodbijani uredbi.
- 100 Nazadnje, Svet ob podpori Komisije in Kraljevine Španije zatrjuje, da ni storil nobene bistvene kršitve postopka. Ni se mu bilo treba ponovno posvetovati s Parlamentom, ker vpeljane spremembe niso spreminjale gospodarskih posledic uredbe v celoti. Izpodbijana uredba je primerno obrazložena, kot izhaja iz njenih uvodnih izjav. Poleg tega so se upoštevali znanstveni dokazi, zlasti poročila, ki sta jih predložila ZTGOR in ICES.
- 101 Glede nujnosti Svet, Komisija in Kraljevina Španija zatrjujejo, da neobstoj začasnih ukrepov ne bo povzročil večje in nepopravljive škode in da merilo nujnosti ni izpolnjeno.
- 102 Prvič, Svet zatrjuje, da izpodbijana uredba ne bo vzpostavila neomejenega ribolovnega napora, temveč da bo, nasprotno, omejila navedeni napor na podlagi zgodovinskih povprečij. Izpodbijana uredba in uredbi iz leta 2002 dajejo zadovoljivo varstvo ribjim staležem in okolju. Drugič, začasni ukrepi niso nujni, ker obstajajo druge, primernejše možnosti, ki se lahko uporabijo v zadevnem primeru za varstvo okolja in ribjih staležev, kot so ukrepi, določeni v členih 7 in 8 osnovne uredbe, ki jih tožeča stranka ni uporabila. Predlog za izdajo začasne odredbe je prenačilen, saj je za dve vprašanji, za kateri tožeča stranka zatrjuje nepopravljivo škodo (škoda,

povzročena okolju zaradi ribolova z vlečno mrežo za lov po dnu, in opustošenje ribjih staležev), Komisija predstavila predloge za odpravo vseh opredeljenih problemov. V vsakem primeru izpodbijana uredba ter uredbi iz leta 2002 primerno varujejo ribje staleže zaradi omejitve ribolovnega napora. Nazadnje, Svet opozarja, da tožeča stranka ne predlaga nobenega dokaza nujnosti, kar zadeva tuna. Kraljevina Španija podpira tak sklep in opozarja, da zaradi izrazite selitvenosti tuna prepoved dostopa v določena območja nikakor ne prinaša učinka in povzroča diskriminacijo na podlagi državljanstva.

- ¹⁰³ Nazadnje, Svet, Komisija in Kraljevina Španija zatrjujejo, da se ravnotežje interesov nagiba v korist zavrnitve zahteve. Prvič, ukrepi, ki jih zahteva tožeča stranka, bi dali okolju manjše varstvo in ne večjega. Drugič, odlog izvršitve bi glede uredbe iz leta 1995 podaljšal čas pravne negotovosti. Nazadnje, odlog izvršitve bi škodil tisočem ribičev in stotinam ladij v velikem območju severovzhodnega Atlantika. Posledično bi lahko v teh okoliščinah le višji interesi upravičili odobritev začasnih ukrepov.

2. Presoja sodišča, ki odloča o začasni odredbi

- ¹⁰⁴ V skladu s členom 104(2) Poslovnika je v predlogu začasne ukrepe treba navesti predmet spora, okoliščine, iz katerih izhaja nujnost, ter dejanske in pravne razloge, ki na prvi pogled izkazujejo utemeljenost predlagane začasne odredbe. Ti pogoji so kumulativni, tako da je treba začasne ukrepe zavrniti, če eden od njih ni izpolnjen (sklep predsednika Sodišča z dne 14. oktobra 1996 v zadevi SCK in FNK proti Komisiji, C-268/96 P(R), Recueil, str. I-4971, točka 30). Sodnik, ki odloča o začasni odredbi, prav tako, odvisno od primera, tehta obravnavane interese (sklep predsednika Sodišča z dne 23. februarja 2001 v zadevi Avstrija proti Svetu,

C-445/00 R, Recueil, str. I-1461, točka 73). Predlagani ukrep mora biti poleg tega začasen, tako da ne prejudicira pravnih ali dejanskih vprašanj v sporu, niti vnaprej ne izničuje posledic odločbe, ki bo pozneje izdana v postopku v glavni stvari (sklep predsednika Sodišča z dne 19. julija 1995 v zadevi Komisija proti Atlantic Container Line in drugi, C-149/95 P(R), Recueil, str. I-2165, točka 22).

- 105 V okviru tega celotnega preizkusa ima sodnik, ki odloča o začasni odredbi, široko polje proste presoje in je glede na posebnosti primera prost pri določitvi, kako je treba preveriti te različne pogoje, ter pri določitvi vrstnega reda tega preizkusa, saj mu nobeno pravilo prava Skupnosti vnaprej ne nalaga določenega postopka analize za presojo nujnosti začasnega odločanja (sklep v zgoraj navedeni sodbi Komisija proti Atlantic Container Line in drugi, točka 23).
- 106 Zahtevek začasne ukrepe je treba preizkusiti ob upoštevanju zgoraj navedenih načel.

a) Dopustnost

- 107 Prvič, preveriti je treba, ali je treba, kot to zatrjujejo Svet, Komisija in Kraljevina Španija, vlogo začasne ukrepe šteti za nedopustno zaradi očitne nedopustnosti tožbe v postopku v glavni stvari.
- 108 V zvezi s tem je treba opozoriti, da se sicer v skladu z ustaljeno sodno prakso vprašanje nedopustnosti tožbe praviloma ne sme preverjati v okviru postopka za izdajo začasnih odredb, da ne pride do prejudiciranja temelja zadeve, vendarle pa

mora tožeča stranka, da bi se lahko predlog za odlog izvršitev dejanja razglasil za dopustnega, z verjetnostjo izkazati dopustnost tožbe, s katero je povezan predlog za izdajo začasne odredbe; samo tako je namreč mogoče preprečiti, da se s postopkom za izdajo začasne odredbe doseže odlog izvršitve ukrepa, glede katerega lahko Sodišče prve stopnje pozneje zavrne razglasitev ničnosti, ker tožbo v postopku v glavni stvari glede presoje temelja šteje za nedopustno (sklep predsednika Sodišča z dne 18. novembra 1999 v zadevi Pfizer Animal Health proti Svetu, C-329/99 P(R), Recueil, str. I-8343, točka 89).

109 Takšen preizkus dopustnosti tožbe v postopku v glavni stvari je nujno sumaren, upoštevajoč nujnost postopka za izdajo začasne odredbe (sklep predsednika Sodišča z dne 12. oktobra 2000 v zadevi Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa in drugi proti Svetu, C-300/00 P(R), Recueil, str. I-8797, točka 35).

110 V okviru predloga za izdajo začasne odredbe je namreč dopustnost tožbe v postopku v glavni stvari mogoče presojati le na prvi pogled, pri čemer je namen presoje ugotoviti, ali je tožeča stranka podala zadostne elemente, ki na prvi pogled upravičujejo zaključek, da dopustnosti tožbe v postopku v glavni stvari ni mogoče izključiti. Sodišče, ki odloča o izdaji začasne odredbe, lahko to tožbo označi za nedopustno samo, če je mogoče dopustnost tožbe v postopku v glavni stvari popolnoma izključiti. V nasprotnem primeru bi odločanje o dopustnosti v fazi začasne odredbe, kadar ta ni *prima facie* popolnoma izključena, prejudiciralo odločitev Sodišča prve stopnje, ki odloča v postopku v glavni stvari (sklepa predsednika Sodišča prve stopnje z dne 17. januarja 2001 v zadevi Petrolessence in SG2R proti Komisiji, T-342/00 R, Recueil, str. II-67, točka 17, in z dne 19. decembra 2001 v zadevi Government of Gibraltar proti Komisiji, T-195/01 R in T-207/1 R, Recueil, str. II-3915, točka 47).

111 Posledično je treba preveriti, ali tožeča stranka vsaj na prvi pogled izkazuje, da je v skladu s členom 230, četrti odstavek, ES procesno upravičena za dosego razglasitve delne ničnosti izpodbijane uredbe ob uporabi člena 230, četrti odstavek, ES.

- 112 Treba je opomniti, da Avtonomna regija Azorov lahko v obsegu, v katerem uživa pravno subjektiviteto na podlagi portugalskega prava, načeloma vložiti tožbo za razglasitev ničnosti na podlagi člena 230, četrti odstavek, ES, v skladu s katerim lahko vsaka fizična ali pravna oseba vložiti tožbo proti odločbam, katerih naslovnica je, in proti določbam, čeprav so sprejete kot uredbe ali odločbe, naslovljene na drugo osebo, ki jo zadevajo neposredno in posamično (sodba Sodišča z dne 22. novembra 2001, Nizozemski Antili proti Svetu, C-452/98, Recueil, str. I-8973, točka 51, v nadaljevanju: sodba Nizozemski Antili I).
- 113 Tako kot pravilno poudarja Svet, je izpodbijana uredba ukrep splošne veljave in ne prikrita odločba. Uredba ureja ribolovne dejavnosti za globokomorske ribje staleže na velikem območju severovzhodnega Atlantika, znanem pod imenom zahodne vode, in se uporablja brez razločevanja za vse ribiče, ki želijo izvajati navedene dejavnosti v tem območju. Poleg tega, čeprav so Azori izrecno omenjeni v uvodni izjavi 6 in v členu 5, se izpodbijana uredba brez razlikovanja uporablja za vse izjemno obrobne regije iz člena 299(2) ES, in sicer za Azore, Madeiro in Kanarske otoke.
- 114 Vendar dejstvo, da je izpodbijani akt ukrep splošne veljave, ni razlog za absolutno zavrnitev možnosti, da bi fizična ali pravna oseba ob uporabi člena 230, četrti odstavek, ES izpodbijala tak akt. V skladu z ustaljeno sodno prakso dejstvo, da je ukrep splošne veljave, ne pomeni, da ne more neposredno in posamično zadevati določenih fizičnih ali pravnih oseb (sodba Nizozemski Antili I, točka 51, in sodba Sodišča z dne 18. maja 1994 v zadevi Codorniu proti Svetu, C-309/98, Recueil, str. I-1853, točka 19).
- 115 Posledično je treba ugotoviti, ali je v okviru sumarnega preizkusa glede Avtonomne regije Azorov mogoče šteti, da jo izpodbijana uredba zadeva neposredno in posamično.

- 116 Glede merila neposrednega interesa po ustaljeni sodni praksi velja, da mora sprejeti dokument Skupnosti – da bi se štelo, da je tožeča stranka neposredno prizadeta v smislu člena 230, četrti odstavek, ES – neposredno vplivati na pravni položaj tožeče stranke in mora biti njegovo izvajanje popolnoma avtomatično ter mora izvirati iz samih predpisov Skupnosti, brez uporabe drugih izvedbenih pravil (sodba Sodišča prve stopnje z dne 12. julija 2001 v zadevi Comafrica in Dole Fresh Fruit Europe proti Komisiji, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 in T-225/99, Recueil, str. II-1975, točka 96). V zvezi s tem je treba pripomniti, da se izpodbijana uredba neposredno uporablja v vseh državah članicah in da bo povzročila takojšnje učinke, ne da bi bilo potrebno, da bi vse države članice sprejele dodatna pravila. Izpodbijana uredba bo imela materialne in takojšnje učinke na pravni položaj tožeče stranke, ker bo slednji odvzeta pristojnost zakonodaje na področju ribolova v območju med 100 in 200 navtičnimi miljami in ker bo izpodbijana uredba prizadela dejavnosti ribolova, ki so po mnenju tožeče stranke pomemben del njenega gospodarstva. Torej je mogoče vsaj na prvi pogled zaključiti, da tožeča stranka izkazuje, da jo izpodbijana uredba neposredno zadeva.
- 117 Glede posamičnega interesa je treba poudariti, da lahko tak akt splošne veljave, kot je uredba, posamično zadeva fizične in pravne osebe samo, če jih zadeva zaradi določenih, njim lastnih lastnosti, ali zaradi dejanskega položaja, zaradi katerega se razlikujejo od vseh drugih oseb, in jih tako individualizira, kot da bi bili naslovniki (sodbe Sodišča z dne 22. novembra 2001 v zadevi Antillean Rice Mills proti Svetu, C-451/98, Recueil, str. I-8949, točka 49; z dne 25. julija 2002 v zadevi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, C-50/00 P, Recueil, str. I-6677, točka 36, in z dne 10. aprila 2003 v zadevi Komisija proti Nizozemskim Antilom, C-142/00 P, Recueil, str. I-3483, v nadaljevanju: Nizozemski Antili II, točka 65; sodba Nizozemski Antili I, točka 60).
- 118 Glede tega je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso splošni interes, ki ga taka regija, kot je Avtonomna regija Azorov – ki je pristojni subjekt za gospodarska vprašanja na svojem ozemlju, predvsem za ribištvo – lahko ima za izid postopka, ki bo ugoden za napredek njenega gospodarstva, sam po sebi ne zadostuje, da bi se štela za prizadeto v smislu člena 230, četrti odstavek, ES (sodba Nizozemski Antili II, točka 69).

- 119 Poleg tega za izkaz posamičnega interesa ne zadošča, da tožeča stranka uživa posebno varstvo, ki ji ga daje Pogodba (člen 299(2) ES), ali da jo izpodbijana uredba izrecno in natančno omenja v uvodni izjavi 6 in v členu 5, ali da je Svet moral upoštevati položaj tožeče stranke ob sprejetju izpodbijane uredbe (glej v tem smislu sodbo Nizozemski Antili II, točke 74 do 76). V nasprotnem bi, kot pravilno poudarja Svet, izjemno obrobne regije, omenjene v členu 299(2) ES pridobile procesno sposobnost, analogno sposobnostim držav članic. Tak rezultat bi bil nasproten členu 230 ES, ki po analogiji ne pooblašča regionalnih oblasti, da vložijo tožbe pod enakimi pogoji kot države članice (glej po analogiji sodbo Nizozemski Antili I, točka 50, in navedeno sodno prakso).
- 120 Iz tega sledi, da mora tožeča stranka vsaj na prvi pogled na podlagi dejstev izkazati, da jo izpodbijana uredba zadeva zaradi položaja, zaradi katerega se razlikuje od vseh drugih oseb, v okoliščinah tega primera tudi od drugih izjemno obrobni regij (glej po analogiji sodbo Nizozemski Antili I, točka 72).
- 121 Čeprav se tožeča stranka ne trudi jasno dokazati, da jo izpodbijana uredba zadeva drugače od drugih izjemno obrobni regij, kar bi jo zadostno razlikovalo, da bi jo uredba posamično zadevala, pa je predložila določene dokaze, na podlagi katerih ni mogoče popolnoma izključiti, da je v dejanskem položaju, zaradi katerega bi se lahko tako razlikovala.
- 122 Prvič, pristojnosti tožeče stranke bodo z izpodbijano uredbo neposredno prizadete, in to bistveno, če ji bo odvzeta pristojnost urejanja ribolovne dejavnosti v območju med 100 in 200 navtičnimi miljami. Na podlagi takšnega učinka na pristojnosti regije je mogoče skleniti, da je zadevna regija prizadeta posamično v smislu člena 230,

četrti odstavek, ES (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 15. decembra 1999 v zadevi Freistaat Sachsen in drugi proti Komisiji, T-132/96 in T-143/96, Recueil, str. II-3663, točka 84, in navedeno sodno prakso, še zlasti sodbo Sodišča prve stopnje z dne 15. junija 1999 v zadevi Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia proti Komisiji, T-288/97, Recueil, str. II-1871, točki 31 in 32).

¹²³ Drugič, položaj Azorov je poseben, ker so za njihov morski ekosistem značilni veliko morskega dna, ki povzroča lokalno plimovanje in dvig hladnih globokih vod (upwellings), polja hidrotermalnih dimnikov in naravnih virov tople vode, neobstoje kontinentalnega platoja in velika odvisnost od globokomorskega ribolova. Po mnenju tožeče stranke je skoraj 12 % aktivnega prebivalstva odvisnega od dejavnosti, povezanih z ribolovom, in globokomorski ribolov v Azorih predstavlja skoraj 60 % vsega tamkajšnjega ulova. Na obravnavi je tožeča stranka izpostavila, da so z ribolovom povezane dejavnosti predstavljale 5 % njenega bruto nacionalnega proizvoda, to je odstotek, ki ga ni mogoče šteti za zanemarljivega (sklepni predlogi generalnega pravobranilca Légerja glede sodb Sodišča z dne 22. novembra 2001 v zadevi Nizozemska proti Svetu, C-301/97, Recueil, str. I-8853, I-8858, in Nizozemski Antili I, Recueil, str. I-8975, točka 95), v katerih je sklenil, da sektor, ki pomeni le 0,9 % bruto nacionalnega proizvoda Nizozemskih Antilov, ni dovolj, da bi dokazal obstoj posebnih lastnosti, lastnih tej regiji, temveč bi lahko prišel do drugačnega sklepa, „če bi gospodarski sektor, ki ga zadeva sporen predpis, predstavljal mnogo pomembnejši del bruto nacionalnega proizvoda zadevne [čezmorske dežele in ozemlja]“.

¹²⁴ Sodišče, ki določa očasni odredbi, na podlagi teh dejanskih dokazov, ki jih je predložila tožeči stranki, meni, da čeprav obstajajo resni dvomi, ali tožeča stranka izkazuje, da jo izpodbijana uredba prizadene drugače kot druge izjemno obrobne regije, pa ni mogoče popolnoma izključiti, da je tožeča stranka v okviru tožbe v postopku v glavni stvari sposobna dokazati, da jo izpodbijana uredba zadeva posamično.

- 125 Ob upoštevanju navedenih ugotovitev je treba ugotoviti, da ker dopustnosti tožbe v postopku v glavni stvari v tej fazi ni mogoče popolnoma izključiti, predloga začasne ukrepe ni mogoče zavreči zgolj zaradi razlogov nedopustnosti.

b) *Fumus boni juris*, nujnost in usklajevanje interesov

- 126 Za presojo, ali tožeča stranka dokazuje, da je izpolnila kumulativne pogoje, nujne za pridobitev začasnih ukrepov, torej pogoje *fumus boni juris* in nujnost, je najprej treba preveriti naravo predlaganih začasnih ukrepov in razmerje interesov, in sicer s tehtanjem učinkov, ki bi jih začasna odredba, ki bi naložila te ukrepe, imela na tožečo stranko, toženo stranko, interveniente, pravni red Skupnosti in na tretje.

Tehtanje interesov – učinki predlaganih začasnih ukrepov

- 127 Najprej je treba ugotoviti, da se sama narava določenih predlaganih začasnih ukrepov zdi neprimerna in nesorazmerna ob upoštevanju glavnega cilja, ki ga skuša doseči, in sicer varstva morskega ekosistema Azorov in ribjih staležev. V zvezi s tem je treba preučiti učinke, ki bi jih imel vsak od predlaganih začasnih ukrepov.
- 128 Odlog izvrševanja člena 3 izpodbijane uredbe bi z oprostivjo obveznosti držav članic, da ravnajo ribolovnega napora ocenijo in odobrijo na podlagi zgodovinskih povprečij, imel znatne učinke. Po sami naravi se takšen odlog izvrševanja ne zdi

primeren in še manj sorazmeren za dosego cilja, ki ga želi doseči tožeča stranka, in sicer varstvo morskega okolja in ohranitev ribjih staležev. Odlog izvrševanja te določbe z umikom ribolovnega orodja iz opredelitve zadevnih ribjih lovišč ne bi bil enakovreden obveznosti, naloženi institucijam Skupnosti, da opredelijo ribja lovišča glede na ribolovna orodja, niti ne bi dosegla prepovedi uporabe posebnih ribolovnih orodij. Enako bi odlog izvrševanja te določbe, ker iz njenega polja uporabe izključuje vrste iz Uredbe št. 2347/2002, na katero se nanaša predhodna uredba, ki ni predmet tožbe, privedel do podvajanja ureditev in za učinek ne bi imel nujno boljšega varstva vrst.

- 129 Odlog izvrševanja člena 5 izpodbijane uredbe bi v bistvu odpravil varstvo, ki ga uživa območje, ki se razteza do 100 navtičnih milj okoli Azorov, kar se zdi nasproten učinek temu, kar želi doseči tožeča stranka. Poudariti je treba, da člen 5 vzpostavlja varstveno območje 100 navtičnih milj za vse vrste, skupaj s tuno in globokomorskimi vrstami. Ker se zahteva, naj bodo španske ladje, ki lovijo tuno in tuna, izključene iz območja med 0 in 200 navtičnimi miljami, odlog izvrševanja člena 5 izpodbijane uredbe torej ne bi imel takega učinka.
- 130 Odlog izvrševanja člena 11 izpodbijane uredbe bi Svetu in Komisiji preprečil sprejetje izvedbene uredbe, ki bi določila najvišjo raven letnega ribolovnega napora za vsako državo članico, za vsako območje in za vsako ribje lovišče, ki so določena v členih 3 in 6. Takšen ukrep ne bi prispeval k varstvu okolja ali ohranitvi ribjih staležev v vodah Azorov. Tožeča stranka sama meni, da bo izvedbena uredba, ko bo sprejeta, vsaj delno varovala vode Azorov.
- 131 Odlog izvrševanja člena 13(b) izpodbijane uredbe bi ponovno uvedel uporabo t. i. „signalizacijskega“ sistema in bi tako znatno učinkoval na številne ribiške ladje, ki bi se morale uskladiti s tem sistemom. Vendar bi ponovna uvedba signalizacijskega

sistema tožeči stranki omogočila le pridobitev dodatnih podatkov o dejavnostih ladij, ki plujejo v vodah Azorov, pri čemer tožeča stranka ne dokazuje da ji VMS, čeprav ji zagotavlja manj podatkov, ovira izvajanje ureditve, vzpostavljene z izpodbijano uredbo, ali ustrezno nadziranje dejavnosti ladij, ki plujejo v vodah Azorov. Čeprav ta določba, kot to poudarja tožeča stranka, omejuje količino podatkov, ki jih lahko zahtevajo oblasti Azorov od ladij, ki plujejo znotraj njihove jurisdikcije, namreč ni dokazano, kako lahko to konkretno vpliva na morski ekosistem in na ribje staleže.

- 132 Odlog izvrševanja člena 15 izpodbijane uredbe, ki najpozneje od 1. avgusta 2004 razveljavlja uredbi iz leta 1995, bi prizadel vse ribiče, ki želijo ribariti v vodah Azorov, in bi povzročil veliko pravno negotovost glede ureditve, ki jo je treba uporabljati v vodah Azorov. Pravzaprav bi odlog izvrševanja te določbe ponovno vzpostavil predhodno pravno ureditev, za katero se je zakonodajalec Skupnosti odločil, da jo nadomesti z ureditvijo, ki jo vzpostavlja izpodbijana uredba. Ugotoviti je treba, da obstaja velika negotovost glede vprašanja, ali so določene določbe uredb iz leta 1995 tako ozko povezane s prehodno ureditvijo Akta o pristopu in z Uredbo št. 1275/94, da jih je po izteku prehodne pridružitvene ureditve 1. januarja 2003 treba šteti za neveljavne. Res je, da ima odlog izvrševanja člena 15 lahko za učinek dovolitev ponovne uvedbe prejšnje ureditve, ki bi vsaj po mnenju tožeče stranke ponudila enakovredno varstvo vod Azorov. Vendar je treba poudariti, da ureditev iz leta 1995 takega varstva ni določala neposredno z uvedbo takih okoljskih določb, kot je prepoved uporabe ribolovnega orodja, temveč posredno z določbami, ki so omejevale dostop tujih ladij do vod Azorov. Odlog izvrševanja člena 15 bi ohranil veljavo te določbe uredb iz leta 1995, ki omejujejo dostop tujih ladij do vod Azorov, medtem ko bi morala prehodna ureditev dostopa, ki ga vzpostavlja Akt o pristopu, prenehati najpozneje 31. decembra 2002. Ugotoviti je treba, da so take določbe neposredno diskriminatorne na podlagi državljanstva in da tako kršijo načelo iz člena 12 ES in člena 17(1) osnovne uredbe.

- 133 Nazadnje je treba ugotoviti, da podredni ukrepi, ki jih predlaga tožeča stranka – prepoved španskim ladjam, da v vodah Azorov lovijo tuno in tuna, in prepoved neportugalskim ladjam, da tam ne smejo loviti pridnenih in globokomorskih vrst – dejansko niso pravila o zaščiti okolja, temveč pravila dostopa, ki bi bila neposredno diskriminatorna na podlagi državljanstva in ki bi škodila interesom tujih ladij. Začasna odredba, ki bi nalagala take ukrepe, ne bi neposredno varovala morskega okolja in ribjih staležev, ne bi prepovedala uporabe orodij, ki povzročajo škodo, in ne bi nalagala posebnih omejitev ribolovnega navora ali drugih smiselnih ekoloških ukrepov, temveč bi predvsem izključila tuje ladje iz vod Azorov. Torej se zdi, da je po naravi nesorazmerna.
- 134 Iz tega preizkusa narave predlaganih začasnih ukrepov sledi, da bi v nasprotju s trditvami tožeče stranke delen odlog izvrševanja izpodbijane uredbe ali podredno predlagani začasni ukrepi imeli znatne škodljive učinke na tretje in bi ovirali delovanje SRP.
- 135 Izpodbijana uredba je namreč ukrep splošne veljave, ki bo abstraktno urejal široko polje ribolovnih dejavnosti, ki zadeva zelo veliko ribiških ladij in ribičev. Delen odlog izvrševanja izpodbijane uredbe bi z ukinitvijo pravic, ki jim jih daje normodajalec Skupnosti do izvajanja ribolovne dejavnosti brez diskriminacije na podlagi državljanstva, zlasti v vodah Azorov, prizadel interese tistih – med njimi ribičev –, ki prihajajo iz drugih držav članic, in še zlasti španskih ribičev.
- 136 Te posledice delnega odloga izvrševanja izpodbijane uredbe, ki bi lahko bile zelo pomembne za veliko zainteresiranih, je treba presoditi v odnosu do nujnosti predlaganih začasnih ukrepov za preprečitev zatrjevane velike in nepopravljive škode do izida sodbe o glavni stvari. V tem okviru je treba upoštevati naravo zatrjevane velike škode, ki se nanaša na vprašanje okolja.

- 137 Nazadnje je treba ugotoviti, da bi morala takšna presoja upoštevati tudi dejstvo, da ima v okviru SRP Svet kot zakonodajalec široko polje proste presoje, ki ustreza političnim odgovornostim, ki jih členi od 34 ES do 37 ES podeljujejo tej instituciji. Pri nadzoru izvajanja oblasti Sveta v tem okviru se mora sodišče omejiti na presojo, ali ne gre za očitno kršitev ali zlorabo pooblastil, oziroma ali zadevna oblast ni očitno prekoračila diskrecijske pravice (glej sodbo Sodišča z dne 19. februarja 1998 v zadevi NIFPO in Northern Ireland Fishermen's Federation proti Department of Agriculture for Northern Ireland, C-4/96, Recueil, str. I-681, točka 42, in zgoraj navedeno sodno prakso).
- 138 Ob upoštevanju navedenega sodnik, ki odloča o začasni odredbi, svoje ocene ne more nadomestiti, razen v očitno nujni situaciji, s tisto, ki jo je podal Svet, ne da bi pri tem tvegala kršitev prostega preudarka te institucije (glej v tem smislu sklep predsednika Sodišča prve stopnje z dne 2. marca 1998 v zadevi Nizozemski Antili proti Svetu, T-310/97 R, Recueil, str. II-455, točki 64 in 65). Ravnotežje obravnavanih interesov nalaga, kot je bilo poudarjeno zgoraj, da lahko sodnik, ki odloča o začasni odredbi, svojo presojo nadomesti s tisto, ki jo je podal Svet, samo v izjemnih okoliščinah, ki jih označujeta posebej resen *fumus boni juris* in očitna nujnost (glej v tem smislu sklep predsednika Sodišča prve stopnje z dne 1. februarja 2001 v zadevi Free Trade Foods proti Komisiji, T-350/00 R, Recueil, str. II- 493, točka 48, in navedeno sodno prakso).
- 139 V tem okviru je treba presojati kumulativna pogoja *fumus boni juris* in nujnost. Primerno je najprej presoditi, ali tožeča stranka dokazuje, da so začasni ukrepi nujni, ker bi sicer, če ta pogoj ne bi bil jasno izpolnjen, ne bilo treba presojati obstoja *fumus boni juris* v celoti.

Nujnost

- 140 Uvodoma je treba navesti, da je treba nujnost predloga za izdajo začasnih odredb presojati glede na nujnost začasne odločitve, da stranka, ki predlaga ukrep, ne bi

utrpela velike in nepopravljive škode (zgoraj navedeni sklep Animal Health proti Svetu, točka 94).

- 141 Še posebej, kadar je škoda odvisna od soobstoja določenih meril, je dovolj, da je ta škoda predvidljiva z zadostno stopnjo verjetnosti (glej v tem smislu sklep Sodišča z dne 29. junija 1993 v zadevi Nemčija proti Svetu, C-280/93 R, Recueil, str. I-3667, točka 34, in sklep predsednika Sodišča z dne 14. decembra 1999 v zadevi HFB in drugi proti Komisiji, C-335/99 P(R), Recueil, str. I-8705, točka 67). Vendar je tožeča stranka tista, ki je dolžna dokazati dejstva, ki naj bi utemeljevala veliko in nepopravljivo škodo (zgoraj navedeni sklep HFB in drugi proti Komisiji, točka 67, in sklep predsednika Sodišča z dne 12. oktobra 2000 v zadevi Grčija proti Komisiji, C-270/00 R, Recueil, str. I-8787, točka 15).
- 142 Iz navedenega izhaja, da je treba preizkus osredotočiti na vprašanje, ali je tožeča stranka dokazala, da so predlagani začasni ukrepi nujni, da bi se izognili trem vrstam škode, ki bo po njenem mnenju izhajala iz uporabe izpodbijane uredbe: prvič, škoda, povzročena morskemu ekosistemu (korale, morsko dno itd.) zaradi dovolitve vlečnega orodja in drugih vrst industrijskega orodja, kot so zabodne mreže in parangali, drugič, opustošenje staležev globokomorskih rib do neobnovljive stopnje zaradi povečanja intenzivnosti ribolovnega napora in, tretjič, zlom ribiškega sektorja v Azorih.
- 143 Pred presojo vsake vrste škode je treba poudariti, da obstaja precejšnje nesoglasje med strankami glede natančnega datuma razveljavitve uredb iz leta 1995, datuma, ko bo izpodbijana uredba pričela imeti zatrjevane učinke na vode Azorov, in to brez varstva iz ureditve iz leta 1995. Za namene tega postopka je treba presoditi učinke izpodbijane uredbe, pri čemer je treba upoštevati, da bosta v vsakem primeru uredbi iz 1995 razveljavljeni najpozneje 1. avgusta 2004. To se zdi najbolj smiselna razlaga,

saj je člen 15 izpodbijane uredbe posebna določba, ki ureja razveljavitev uredb iz leta 1995. Ni sporno, da se bosta na podlagi navedenega člena 15 uredbi iz leta 1995 prenehali uporabljati po 1. avgustu 2004 in da je to temelj trditve tožeče stranke glede učinkov izpodbijane uredbe na morsko okolje, na ribje staleže in na ribiški sektor v Azorih.

— Velika in nepopravljiva škoda, povzročena ekosistemu

144 Tožeča stranka zatrjuje, da bo izpodbijana uredba dovoljevala ribolovni napor na industrijski ravni in da bo dovoljevala uporabo vlečnega orodja in drugih vrst industrijskega orodja, kot so pridnene vlečne mreže in vlečne mreže brez stika z dnom, zابدne mreže po dnu in industrijski parangali, ki bodo z uničenjem morskega dna, grebenov in koral povzročili veliko in nepopravljivo škodo morskemu ekosistemu.

145 Tožeča stranka zatrjuje, da je bilo v prejšnji ureditvi, vzpostavljeni z uredbama iz leta 1995, zlasti na podlagi členov 3 in 6 Uredbe št. 685/95 in njene Priloge I vsako ribje lovišče določeno z označitvijo vrste ribolovnega orodja (na primer vlečno ali pritrjeno orodje) in da je Svet posledično lahko posredno omejeval uporabo vlečnega orodja, na primer z določitvijo ničelne omejitve ribolovnega napora v določenem območju za določeno vrsto ribolovnega orodja. Za vode Azorov je bilo to določeno na podlagi člena 2 Uredbe št. 2027/95 in priloge k njej. Izpodbijana uredba (člen 3 in njena priloga) ne določata ribjih lovišč na podlagi ribolovnega orodja in torej v prihodnje ne bo mogoče določiti najvišje ničelne ravni ribolovnega napora za vlečno orodje. Poleg tega lokalne prepovedi uporabe teh orodij na podlagi člena 10 Uredbe št. 2371/2002 ne veljajo za tuje ladje zunaj območja 12 navtičnih milj; torej ni nobenega drugega sredstva za izvajanje take prepovedi. Ker člen 15 izpodbijane uredbe prav tako najpozneje od 1. avgusta 2005 razveljavlja uredbi iz leta 1995, iz tega izhaja, da bo uporaba vlečnega orodja dovoljena v vodah Azorov.

- 146 Vse stranke priznavajo, da bo najpozneje 1. avgusta 2004, po razveljavitvi uredb iz leta 1995 na podlagi člena 15 izpodbijane uredbe, ladjam dovoljena uporaba plovila za lov s pridneno vlečno mrežo za ribolov v vodah Azorov, medtem ko so bile take dejavnosti po prejšnji ureditvi izključene.
- 147 Tudi ni sporno, da lahko ima ribolov s pridneno vlečno mrežo znatne škodljive posledice za morski ekosistem, če take dejavnosti ostanejo nenadzorovane. Svet in Komisija sta na obravnavi potrdila, da imajo učinki ribolova s pridneno vlečno mrežo zaradi uničenja občutljivih elementov morskega ekosistema, kot so koralni grebeni, lahko velike in nepopravljive posledice. V zvezi s tem obrazložiteni memorandum predloga Komisije o ribolovu z vlečno mrežo navaja, da „iz zadnjih znanstvenih poročil izhaja, da je treba določene globokomorske habitate[, med katerimi so Azori,] varovati pred mehansko erozijo zaradi ribolovnega orodja“. Četrta uvodna izjava navedenega predloga določa, da je „glede na razpoložljive znanstvene podatke odprava škode, povzročene koralam s prednenimi vlečnimi mrežami, nemogoča ali zelo težka in dolgotrajna“.
- 148 V nasprotju z učinki ribolova s pridneno vlečno mrežo, za katere dokazi, predstavljeni pred sodiščem, ki odloča o začasni odredbi, zadostujejo za ugotovitev, da je škoda, ki bi lahko izšla iz njega, velika in nepopravljiva, če take dejavnosti ostanejo nenadzorovane, pa ni zadostno dokazano, da bi lahko taka škoda izhajala iz uporabe drugih orodij, kot so vlečne mreže brez stika z dnom, zabadne mreže in zlasti parangali.
- 149 Tožeča stranka zatrjuje, da te druge intenzivne ribolovne metode povzročajo stransko škodo ribjim staležem (za katere se ureditev ribolovnega napora vendarle uporablja), vendar velika in nepopravljiva škoda, povzročena morskemu okolju kot takemu, ni dokazana. Znanstveno poročilo, ki ga je predložila tožeča stranka (Priloga 2 k predlogu) kaže, da se, četudi imajo vse vrste industrijskega ribolova stranske učinke, za mreže, ki se ne dotikajo dna, in parangale šteje, da povzročajo znatno manj škode kot ribolov s pridneno vlečno mrežo s parangali, za katere se šteje, da

„habitatom povzročajo omejeno škodo“. Trditve glede tako imenovanega fantomskega ribolova se v glavnem nanašajo na ohranitev ribjih staležev in ne na škodo kot tako, povzročeno okolju, in so poleg tega izražene s splošnimi termini, ne da bi bili navedeni podatki o stopnji resnosti škode ali o verjetnem roku, v katerem bi takšna škoda postala velika in nepopravljiva.

- 150 Sklicevanje tožeče stranke na izjave Komisije v sporočilih za javnost, priloženih k njenemu predlogu o ribolovu z vlečno mrežo, se nanašajo na dejavnosti ribolova s pridneno vlečno mrežo ali na podobna orodja in jih ni mogoče šteti kot priznanje te institucije glede škodljivih učinkov uporabe drugih vrst ribolovnega orodja.
- 151 Posledično je trditve tožeče stranke glede nujnosti v zvezi z orodji, ki niso orodja za ribolov s pridneno vlečno mrežo in podobnimi mrežami vlečnega kabla, treba zavriniti.
- 152 Glede ribolova s pridneno vlečno mrežo Svet in Komisija vendar priznavata, da bo, če ostane nenadzorovana, ta vrsta ribolova verjetno povzročala veliko škodo morskemu ekosistemu Azorov. Taka škoda je nepopravljiva, ker je po splošnem mnenju ni mogoče ali jo je zelo težko odpraviti.
- 153 Posledično je treba ugotoviti, ali bo ob odsotnosti predlaganih začasnih ukrepov izpodbijana uredba povzročila gotovo in veliko škodo. Tožeča stranka mora dokazati obstoj dejstev, ki utemeljujejo veliko in nepopravljivo škodo (zgoraj navedena sklepa HFB in drugi proti Komisiji, točka 67, in Grčija proti Komisiji, točka 15).

- 154 Pripomniti je treba, da v nasprotju s tem, na kar nakazuje tožeča stranka, nič v izpodbijani uredbi izrecno ne dovoljuje dejavnosti ribolova z vlečno mrežo niti ne preprečuje Svetu ali Komisiji, da sprejmeta dodatne ukrepe za boj proti enakim dejavnostim. Cilj predloga Komisije o ribolovu z vlečno mrežo je namreč izpodbijano uredbo dopolniti z določitvijo posebne prepovedi ribolova z vlečno mrežo, med drugim v vodah Azorov. Predlog bo spremenil Uredbo št. 850/98, in sicer bo členu 30 navedene uredbe dodal določbo:

„Ladjam je prepovedano izvajati vsakršen ribolov s pridneno vlečno mrežo ali s podobnim vlečnim orodjem, ki se dotika morskega dna, [med drugim] v [Azorih].“

- 155 Iz tega sledi, da odlog izvrševanja člena 3, člena 5(1) in členov 11 do 13 izpodbijane uredbe, ki ga predlaga tožeča stranka, ne bo dosegel prepovedi ribolova s pridneno vlečno mrežo v vodah Azorov in torej nikakor ne bo koristil tožeči stranki. Ni dokazano, da te določbe kakorkoli vplivajo na dejavnosti ribolova z vlečno mrežo. Posledično odlog izvrševanja teh določb očitno ni nujen.

- 156 Vendar, kot to poudarja sama tožeča stranka, bo ribolov z vlečno mrežo dovoljen posredno z razveljavitvijo uredb iz leta 1995, ki vprašanje obravnavata le bolj posredno kot pa neposredno, saj orodja navezujeta na določitev ribjih lovišč. Torej bi lahko samo odlog izvrševanja člena 15 izpodbijane uredbe (ki razveljavlja Uredbi iz leta 1995) vplival na dejavnosti ribolova s pridneno vlečno mrežo, in sicer z z dovolitvijo, da se ureditev, določena z uredbama iz leta 1995, in posledično posredna prepoved ribolova s pridneno vlečno mrežo v Azorih, še dalje uporabljata.

157 Vendarle je težko sklepati, da je tak začasni ukrep ali drug ukrep nujen, da bi se izognili temu, da v morskem ekosistemu škoda ne bi nastala v zadevnem času, saj obstaja več drugih bolj sorazmernih in primernejših možnosti v okviru SRP, ki se lahko izvajajo hitro in učinkovito za preprečitev take škode.

158 Te možnosti vključujejo zlasti nujne ukrepe, ki jih sprejmejo Komisija ali države članice, še posebej Portugalska republika, in sicer na podlagi členov 7 in 8 osnovne uredbe, ki dovoljujeta sprejetje ukrepov prav v primerih, ko „obstaja dokaz o resni grožnji ohranjanju živih vodnih virov ali morskemu ekosistemu zaradi ribolovnih aktivnosti in se zahteva takojšnje ukrepanje“. V skladu s členom 8 je trajanje teh ukrepov najdlje tri mesece in šest na podlagi člena 7 osnovne uredbe z možnostjo podaljšanja za šest mesecev. Trajanje teh ukrepov se torej zdi zadovoljivo za izognitev škodi v času do sprejetja predloga Komisije o ribolovu z vlečno mrežo, za katerega je verjetno, da bo kmalu sprejet. Poleg tega člen 45(1) in (2) Uredbe št. 850/98 Komisiji ali državam članicam dopušča sprejetje nujnih ukrepov glede vod pod jurisdikcijo, „kjer je za ohranjanje staležev morskih organizmov potrebno takojšnje ukrepanje“ ali „kjer je ohranjanje določenih vrst ali ribolovnih območij resno ogroženo in kjer bi imelo kakršno koli odlašanje za posledico škodo, ki bi jo bilo težko popraviti“.

159 Na obravnavi se je izkazalo, da tožeča stranka ni ravnala tako, da bi zagotovila te ukrepe.

160 Še več, Komisija je na obravnavi navedla, da je stalno nadzorovala položaj in da je bila pripravljena sprejeti te nujne ukrepe, če bi bilo potrebno.

- 161 Analogni ukrepi so bili sprejeti v primeru zadeve Darwin Mounds v Veliki Britaniji (Uredba Komisije (ES) št. 1475/2003 z dne 20. avgusta 2003 o zaščiti globokomorskih koralnih grebenov pred vplivi ribolova z vlečno mrežo na območju severozahodno od Škotske (UL L 211, str. 14)). Predlog Komisije o ribolovu z vlečno mrežo kaže, da se Komisija zaveda položaja in da ga stalno nadzoruje. Predložitveni memorandum navedenega predloga določa, da „območje skupnega ribolova, ki obdaja Azore, Madeiro in Kanarske otoke, vsebuje več znanih ali možnih globokomorskih habitatov, ki so bili do sedaj obvarovani pred dejavnostjo ribolova z vlečno mrežo, in sicer zaradi ureditve posebnega dostopa, določenega v Uredbi Sveta (ES) št. 2027/95, in da je, [k]jer se ta ureditev preneha uporabljati v letu 2004, odslej treba zagotoviti nadaljevanje varstva teh območij v okviru zakonodaje Skupnosti“. Ker se Komisija zaveda teh načetih vprašanj, je zelo malo verjetno, da bo nasprotovala sprejetju takih ukrepov ali da ne bo posredovala z namenom preprečitve kakšne koli škode.
- 162 V takih okoliščinah, ker ima tožeča stranka druge primernejše možnosti, se predlagani začasni ukrepi ne zdijo potrebni (glej po analogiji sklep predsednika Sodišča z dne 22. aprila 1994 v zadevi Komisija proti Belgiji, C-87/94 R, Recueil, str. I-1395, točke 40 do 42; zgoraj navedeni sklep Free Trade Foods proti Komisiji, točka 59; sklep predsednika Sodišča prve stopnje z dne 7. maja 2002 v zadevi Aden in proti Svetu in Komisiji, T-306/01 R, Recueil, str. II-2387, točka 109, in z dne 3. decembra 2002 v zadevi Neue Erba Lautex proti Komisiji, T-181/02 R, Recueil, str. II-5081, točke od 105 do 110).
- 163 Ob upoštevanju navedenega sodnik, ki odloča o začasni odredbi, meni, da tožeča stranka ne dokazuje, da so predlagani začasni ukrepi nujni za preprečitev velike in nepopravljive škode v morskem ekosistemu.

— Škoda, povzročena ribjim staležem

- 164 Glede velike in nepopravljive škode, povzročene ribjim staležem, tožeča stranka zatrjuje, da bosta najpozneje 1. avgusta 2004 učinek razveljavitve uredb iz leta 1995

in začetek veljavnosti izpodbijane uredbe povzročila znatno povečanje ribolovnega napora, ki bo povzročil hitro opustošenje globokomorskih ribjih staležev do neobnovljive stopnje.

165 Razlikovati je treba dve vrsti ribjih staležev: staleže tuna in staleže globokomorskih rib.

166 Kar zadeva tuno in tuna, tožeča stranka očitno ni ni predložila dovolj dokazov, ki bi potrjevali, da so predlagani začasni ukrepi nujni za preprečitev velike in nepopravljive škode.

167 Tuni so selivci, ki poseljujejo zelo velika območja in ki niso posebej povezani z vodami Azorov. Ukrepi ohranitve morajo zajeti vse območje poselitve, da ustrezajo območju velike selitve vrst. Ukrep, ki zapira ali odpira določeno območje 100 navtičnih milj, ni primeren za preprečitev razredčenja teh vrst, saj so veliki selivci. Glede na to lastnost tuno in tuna varujejo različni ukrepi, kot so DSU in določene kvote za veliko območje severovzhodnega Atlantika, in sicer na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 2287/2003 z dne 19. decembra 2003 (UL L 344, str. 1). Še več, tuno in tuna varuje ICCAT, katere član je Skupnost, in sprejeti so bili ukrepi omejevanja ulova ali ribolovnega napora za večino vrst tune. Nazadnje, trditev, ki jo je tožeča stranka podala na obravnavi, da ladje, ki lovijo tuna, lovijo na širokem območju in drugim ribičem preprečujejo ribolov globokomorskih ribjih staležev, očitno ni v skladu z njeno trditvijo, da bodo staleži tuna ali globokomorski ribji staleži opustošeni.

- 168 Kar zadeva globokomorske ribje staleže, so vprašanja, ki jih je načela tožeča stranka, mnogo bolj kompleksna. Vendar ni mogoče zaključiti, da tožeča stranka dokazuje, da bo ob neobstoju začasnih ukrepov v času do rešitve spora v glavnem postopku izpodbijana uredba omogočila okrepitev ribolovnega navora, tako da bodo ribji staleži zmanjšani do ravni, da bo nastala velika in nepopravljiva škoda, ali da je taka škoda gotova in neposredna.
- 169 Ugotoviti je treba, da tožeča stranka ne dokazuje, da bo izpodbijana uredba povzročila, da bo dovoljen neomejen ribolovni napor za te vrste v vodah Azorov. Nasprotno, tako kot poudarjajo Svet, Komisija in Kraljevina Španija, izpodbijana uredba ter uredbi iz leta 2002 določajo nekatere ukrepe, ki omejujejo ribolovni napor ali nalagajo CDU in kvote glede globokomorskih rib.
- 170 Tako kot priznava tožeča stranka, bosta na podlagi Uredbe št. 2340/2002 dve globokomorski vrsti (črni morski meč in okati ribon) podvrženi CDU in posebnim kvotam. Nekatere globokomorske vrste, naštete v Prilogi I k Uredbi št. 2347/2002, bodo podvržene strogi ureditvi omejevanja ribolovnega navora na ravni Skupnosti. Ta ureditev vsebuje določbe izvajanja in strogega nadzora ter Komisijo pooblašča, da pozorno spremlja položaj, tako da lahko sprejme druge ukrepe za vse vrste, za katere je po njenem mnenju verjetno, da se preveč izkoriščajo. Spomniti je treba, da se Uredbe št. 2347/2002 v tej tožbi ne izpodbija.
- 171 Nazadnje, izpodbijana uredba sama vzpostavlja ureditev omejevanja ribolovnega navora za vse pridnene vrste, skupaj z vsemi globokomorskimi vrstami, ki ne sodijo že v ureditev varstva, določeno v Uredbi št. 2347/2992. V skladu s členom 3 izpodbijane uredbe to omejevanje ribolovnega navora temelji na zgodovinskih povprečjih iz let med 1998 in 2002. V bistvu bo torej izpodbijana uredba določila ribolovni napor na tej podlagi.

172 Opomniti je treba, da se v nasprotju s trditvami tožeče stranke zdi neverjetno, da izvedbena uredba, določena s členom 11 izpodbijane uredbe, ne bi bila sprejeta do 1. avgusta 2004, kar je datum, določen za razveljavitev uredb iz leta 1995. Tožeča stranka izraža strah, da bi prišlo do tega, kar bi povzročilo obdobje pravne praznine, ki bi dovoljevala neomejen ribolovni napor v zadevnem območju. Vendar pa je Komisija, kot je navedeno zgoraj, sedaj sprejela predlog izvedbene uredbe. Navedeni predlog določa natančno in podrobno najvišje ravni ribolovnega napora za vsako državo članico in za vsako ribolovno območje v zahodnih vodah, ki temeljijo na podobmočjih ICES in Copace, na podlagi podatkov, ki jih posredujejo države članice, ki omogočajo izračun letnega povprečnega napora med leti 1998 in 2002. Predlog je bil sprejet 12. maja 2004. Člen 11 izpodbijane uredbe določa mehanizem, po katerem jo lahko Komisija, če Svet najpozneje 31. maja 2004 ne sprejme izvedbene uredbe, sprejme najpozneje 31. julija 2004. Na obravnavi je Komisija potrdila, da bi ji mehanizem omogočil sprejetje izvedbene uredbe do 31. julija 2004. V vsakem primeru člen 3 izpodbijane uredbe nalaga državi članici obveznosti na področju omejevanja ribolovnega napora ob neobstoju izvedbene uredbe. Tveganje pravne praznine posledično ni utemeljeno.

173 Vendar tožeča stranka zatrjuje, da bi izpodbijana uredba in Uredba št. 2347/2002 omogočali povečanje ribolovnega napora v vodah Azorov, saj določata najvišjo raven napora za razširjena območja, ki gredo preko vod Azorov. Po mnenju tožeče stranke bi to lahko omogočilo izvajanje večjega ribolovnega napora v vodah Azorov v območju med 100 in 200 navtičnimi miljami. Po njenem mnenju je zaradi velike rentabilnosti, ki jo pričakujejo ribiči zaradi nedotaknjenega globokomorskega ribolova v vodah Azorov, to povečanje ribolovnega napora v tem območju verjetno.

174 Tožeča stranka navaja nezanesljive elemente o posebnih ribiških odpravah španskih ladij, ki kažejo na to, da je intenzivni ribolov s parangalom privedel do zelo velikega ulova med enim samim izhodom na morje, vse do višine 7 % vsega ulova vrst,

posebej takšnih, kot je sluzoglavka. Zadruga Porto de Abrigo navaja podobne nezanesljive elemente, v skladu s katerimi trenutno v vodah Azorov lovi 58 španskih ladij (v nasprotju s prejšnjim povprečjem 4). Tožeča stranka je na obravnavi prav tako skušala pokazati, da bi industrijska orodja ladjam omogočila pokrivanje večine vod Azorov v zelo kratkem roku, največ v treh mesecih.

175 Vendar niti tožeča stranka niti intervenienti sodniku, ki odloča o začasni odredbi, niso predložili dokazov, na podlagi katerih bi sodnik, ki odloča o začasni odredbi, imel celovit in natančen vpogled v zatrjevano stopnjo in trajanje zatrjevane škode. Niso skušali določiti, kako in koliko se bo ribolovni napor v vodah Azorov povečal zaradi omejitev, določenih v uredbah iz leta 2002 in v izpodbijani uredbi, in kako bo kakršno koli povečanje ribolovnega napora vplivalo na različne zadevne globokomorske vrste rib med odločanjem v okviru postopka v glavni stvari.

176 Tožeča stranka namreč celo priznava, da ne more natančno napovedati, kdaj bo škoda, povzročena z novo ureditvijo, postala nepopravljiva, ali kdaj bo povečani ribolovni napor privedel do neobnovljive ravni, vendar pričakuje, da se bo občutil že v eni sami ribolovni sezoni, vsekakor pa v nekaj sezonah ob pričakovanju odločitve v postopku v glavni stvari.

177 Vendar dokazi, ki jih je predložila tožeča stranka, nakazujejo, da se škoda, povzročena globokomorskimi ribjim loviščem v Novi Zelandiji, meri bolj v letih kot pa v mesecih. Znanstvena poročila poleg tega kažejo, da so območja, ki spadajo v sistem globokomorskega grebena srednjega Atlantika (katerih del so tudi Azori) in ki so zunaj vod Azorov, že več desetletij dostopna za dejavnosti pravno neurejenega globokomorskega ribolova. Če je to privedlo do znižanja ciljnih vrst in vrst prilova, torej očitno ne gre za nepopravljivo zmanjšanje količine ribjih staležev. Znanstveno

poročilo, ki ga je predložila tožeča stranka, na primer navaja, da je kljub temu da so ribji staleži izpostavljeni prevelikemu izkoriščanju, ulov v skoraj vsaki do sedaj izkoriščani regiji doživel hiter razvoj (boom and bust) z ulovom, rejenim v naravi, do katerega pride v približno desetih letih po pričetku ribolova (str. 2 in 3 Priloge 2 k zahtevi).

178 Nazadnje, v strahu pred nepopravljivo škodo za habitate in z merjenjem v tem položaju na omejeno obstojnost, znanstvena poročila, na katera se sklicuje tožeča stranka (zlasti Priloga 3 k zahtevi), poudarjajo veliko negotovost glede verjetnih učinkov zatrjevanega čezmernega izkoriščanja. Poročilo (Priloga 3 k zahtevi) poudarja tudi, da upoštevni kazalci „ne nakazujejo na obstoj izrazitih problemov glede prevelikega izkoriščanja pridnenih vrst“, čeprav se lahko štejejo za predmet intenzivnega izkoriščanja. Poročilo dodaja, da se med posameznimi leti za določene vrste pojavijo spremembe, ki „niso samo neposredna posledica smrtnosti, ki jo povzroča ribolov, in za katere razlog še ni dobro znan“ (str. 17 Priloge 3 k zahtevi). Poročilo prav tako navaja, da „niso še povsem znani učinki prevelikega izkoriščanja določenih od teh območij, torej podvodnih gorovij, ker dinamika še ni dobro raziskana“ (str. 25 Priloge 3 k zahtevi).

179 Poleg navedenih ugotovitev je treba ugotoviti, da sta bili dve od znanstvenih poročil (ki sta jih sestavili ICES in CSTEP in sta priloženi k Prilogi 20 in 21 k zahtevi), s katerima tožeča stranka dokazuje verjetnost opustošenja globokomorskih ribjih staležev, sprejeti pred zgoraj navedenima uredbama iz leta 2002. Ti uredbi sta bili sprejeti ob upoštevanju znanstvenih mnenj, ki se pojavljajo v teh poročilih, da bi se upoštevali dokazi in da bi se uvedla ureditev, ki bi omejevala ribolovni napor za globokomorske vrste rib, za katere se meni, da jih preveliko izkoriščanje ogroža (glej uvodni izjavi 2 in 4 Uredbe št. 2347/2002). Poleg tega ti poročili ne navajata dejavnikov, ki bi dokazovali, da bi izpodbijana uredba ali podobna ureditev povzročili opustošenje ribjih staležev. Poročili priporočata sprejetje splošnih

ukrepov za trajno upravljanje ribjih staležev. Poročili se ne zavzemata za ureditev, ki bi temeljila na pravilih omejevanja dostopa ali na izključni uporabi CDU in kvot, temveč bolj izražata naklonjenost do ureditve upravljanja ribolovnega navora; temu mnenju je sledil Svet pri sprejetju uredb iz leta 2002 in izpodbijane uredbe, vse pa skušajo omejiti ribolovni napor.

180 Glede novejšega poročila ICES, objavljenega 11. junija 2004, tožeča stranka sama v zahtevi z dne 21. junija 2004 navaja, da ne načenja nikakršnega novega dejanskega ali pravnega vprašanja. Poročilo ponavlja ugotovitve iz leta 2002 in dodaja nekaj o novejšem razvoju. Če poročilo ICES povzema zaskrbljenost, ki je bila navedena v letu 2002, torej da so globokomorske vrste ranljive in da se izkoriščajo na netrajen način, pa priznava, da „trenutno ni mogoče sestaviti mnenja za posebna ribja lovišča za globokomorske vrste“ (str. 82 poročila ICES iz leta 2004). Poročilo vendarle kot pozitiven razvoj upošteva sprejetje novejših uredb (kot so uredbe iz leta 2002), pri čemer priznava, da „je bilo [z]a območje, ki ga ureja CPANE, priporočeno, da se zamrzne ribolovni napor v letih 2003 in 2004 ter [da] se v globokomorskih ribjih loviščih Skupnosti uporablja ureditev upravljanja navora“. Dodaja, da bi morale novejša uredbe, ki skušajo stabilizirati ali zmanjšati ribolovni napor, „izboljšati stanje staležev ali vsaj upočasniti stopnje opustošenja [in da] njihovega trenutnega učinka na staleže trenutno vendarle ni mogoče oceniti“ (glej str. 83 poročila ICES iz leta 2004). Iz tega izhaja, da novejši razvoj, ki ga obravnava poročilo ICES iz leta 2004, ne govori o poslabšanju predhodnega položaja in da ne spreminja celotne slike. Predvsem niti poročilo iz leta 2004 niti poročili iz leta 2002 ne navajajo dokazov glede učinkov izpodbijane uredbe v vodah Azorov, ki bi lahko omogočili sklep, da so predlagani začasni ukrepi nujni za preprečitev velike in nepopravljive škode za ribje staleže v tem območju.

181 Prav tako je treba opomniti, da trditev tožeče stranke, da je Komisija v bistvu priznala, da bo izpodbijana uredba imela škodljive učinke na ribje staleže, ni

pravilna. Odlomki, ki jih navaja tožeča stranka, izvlečki iz sporočila Komisije za javnost z dne 3. februarja 2004, ki je dodano predlogu o ribolovu z vlečno mrežo, napotujejo izključno na škodljive učinke orodij za ribolov s pridneno vlečno mrežo na morski habitat in ne na ribje staleže.

182 Končno je treba poudariti, da so vse ugotovitve, analogne zgoraj navedenim o obstoju možnosti, primernejših za rešitev vseh problemov glede morskega ekosistema, upoštevne tudi v okviru ocenjevanja nujnosti glede izkoriščanja ribjih staležev.

183 Tako nujni ukrepi, določeni v členih 7 in 8 osnovne uredbe ali v členu 45 Uredbe št. 850/98, prav tako dobro ustrezajo ohranitvi ribjih staležev. Tožeča stranka ni poskušala izvajati takih ukrepov in je tako mogoče presoditi, da predlog za izdajo začasne odredbe ni nujen. Poleg tega je treba opozoriti, da Uredba št. 2347/2002 vzpostavlja sistem strogega nadzora, ki Komisiji in drugim zadevnim znanstvenim organom omogoča natančen nadzor položaja globokomorskih vrst. Komisija mora predložiti poročilo o celotnem programu upravljanja globokomorskih vrst pred junijem 2005 in Svetu predlagati vse potrebne spremembe za uvedbo navedenega programa.

184 V takih okoliščinah se – ker ima tožeča stranka na voljo druge primernejše možnosti in ker institucije Skupnosti pozorno nadzirajo zadevni položaj v celotnem okviru SRP – za predlaganečasne ukrepe zdi, da niso nujni (glej po analogiji zgoraj navedene sklepe Komisija proti Belgiji, točke od 40 do 42; Free Trade Foods proti Komisiji; Aden in drugi proti Svetu in Komisiji, točka 109, in Neue Erba Lautex proti Komisiji, točke od 105 do 110).

— Škoda, povzročena industriji Azorov

- 185 Tožeča stranka in zadruga Porto de Abrigo poudarjata, da bi nepopravljivo izkoriščanje ribjih staležev ogrozilo sam obstoj ribičev Azorov in bi povzročilo popolni zlom industrije Azorov. Ta trditev je povezana z zgoraj obravnavano trditvijo glede izkoriščanja ribjih staležev.
- 186 V vsakem primeru je treba opozoriti, da niti tožeča stranka niti zadruga Porto de Abrigo ne dokazujeta zadostno, da bo v času odločanja v postopku v glavni stvari izpodbijana uredba povzročila veliko in nepopravljivo škodo ribolovnemu sektorju v Azorih, in še manj, da jo bo povzročila gospodarstvu Azorov v celoti.
- 187 Poleg zgoraj obravnavanih trditev glede izkoriščanja ribjih staležev tožeča stranka ne navaja zadostnih dokazov, ki bi omogočili sodniku, ki odloča o začasni odredbi, da presodi, kako in kdaj bo kakršno koli povečanje ribolovnega napora s tujimi ladjami vplivalo na finančne interese ribiškega sektorja v Azorih.
- 188 Nasprotno, upoštevati je treba, da bo izpodbijana uredba še naprej določala območje 100 navtičnih milj, ki bo izključno pridržano ribičem Azorov, in sicer hkrati za tuna in globokomorske ribje vrste. Čeprav je, kot poudarja tožeča stranka, 31,4 % ulova v Azorih izviralo iz ribjih jat iz območja med 100 in 200 navtičnimi miljami, nikakor ni

izkazano, da bi, čeprav je bil sedaj ves ta ulov pridržen tujim ladjam, do odločitve v postopku v glavni stvari interesi ribičev v Azorih utrpeli veliko in nepopravljivo škodo. *A fortiori* tožeča stranka ne izkazuje, da bi bili učinki na gospodarstvo Azorov v celoti takšni, da bi povzročili veliko in nepopravljivo škodo.

189 Iz tega izhaja, da velika in nepopravljiva škoda, domnevno povzročena ribiškemu sektorju v Azorih, trenutno ostaja neutemeljena.

190 Ob upoštevanju vseh navedenih ugotovitev sodnik, ki odloča o začasni odredbi, meni, da tožeča stranka ne dokazuje pravno zadostno, da bo izpodbijana uredba povzročila veliko in nepopravljivo škodo morskemu ekosistemu, ribjim staležem ali ribiškemu sektorju v Azorih, ali da je zatrjevana škoda gotova in neposredna. Posledično ni dokazano, da bi bili predlagani začasni ukrepi nujni, in zato zahtevani pogoj nujnosti ni izpolnjen.

191 Ker tožeči stranki ni uspelo dokazati, da si bili predlagani začasni ukrepi nujni za preprečitev velike in nepopravljive škode do izdaje odločbe v postopku v glavni stvari, ni treba preizkusiti, ali je izpolnjen pogoj *fumus boni juris*.

192 Nazadnje, tako kot je bilo poudarjeno na začetku analize, je treba poudariti dejstvo, da se ob upoštevanju vseh zgoraj navedenih stališč pretehtani interesi v zadevnem primeru ne nagibajo v korist tožeče stranke.

- 193 Očitno bi imel delen odlog izvršitve izpodbijane uredbe učinke znatnega pomena na SRP in na tretje; predlagani začasni ukrepi so nesorazmerni ob upoštevanju ciljev, ki jih zasledujejo, in sprejetje teh ukrepov bi močno poseglo na široko polje presoje, ki ga ima Svet na področju SRP. V teh okoliščinah lahko sodnik, ki odloča o začasni odredbi, svojo presojo nadomesti s presojo Sveta samo v izjemnih okoliščinah, ko gre za posebno resen *fumus boni juris* in očitno nujnost, ki pa ju v zadevnem primeru ni (glej v tem smislu zgoraj navedeni sklep Free Trade Foods proti Komisiji, točka 48, in zgoraj navedeno sodno prakso).
- 194 Predlagani začasni ukrepi zlasti niso nujni, če se šteje, da obstajajo druge, primernejše in bolj sorazmerne možnosti, kot so nujni ukrepi, ki jih je sprejela Komisija ali države članice v okviru SRP, in da tožeča stranka ni ravnala tako, da bi zagotovila te ukrepe.
- 195 V teh okoliščinah sodišče, ki odloča o začasni odredbi, meni, da se ravnotežje interesov ne nagiba v korist tožeče stranke (glej po analogiji zgoraj navedene sklepe Komisija proti Belgiji, točke od 40 do 42; Free Trade Foods proti Komisiji, točka 59; Aden in drugi proti Svetu in Komisiji, točka 109, in Neue Erba Lautex proti Komisiji, točke od 105 do 110).
- 196 Ker pogoj glede nujnosti ni izpolnjen in ker se pretehtani interesi nagibajo v korist Sveta, je treba predlog za izdajo začasne odredbe zavrtni.

Iz teh razlogov je

PRESEDNIK SODIŠČA

sklenil:

- 1. Porto de Abrigo – Organização de Produtores da Pesca CRL in GÊ-Questa – Associação de Defesa do Ambiente se dopusti, da intervenirata v podporo navedbam tožeče stranke.**
- 2. Zahteva za intervencijo organizacij WWF – World Wide for Nature in Seas at Risk se zavrne.**
- 3. Predlog za izdajo začasne odredbe se zavrne.**
- 4. Odločitev o stroških se pridrži.**

V Luxembourggu, 7. julija 2004.

Sodni tajnik

H. Jung

Predsednik

B. Vesterdorf